SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо про Україну!

Рік 118, ЧИСЛО 28, П'ЯТНИЦЯ, 15 ЛИПНЯ 2011 РОКУ 1893 Vol. 118, No. 28, FRIDAY, JULY 15, 2011 $1.00

Вітаємо гостей Фестивалю української культури на Союзівці!

Політичний процес перетворений на фарс

Оксана Климончук, УНІАН

КИЇВ. – Коли розпочався суд над Юлією Тимошенко щодо горезвісних газових контрактів з Росією, УНІАН попросив кількох різних експертів спрогнозувати розвиток подій. Говорили різне, проте жоден з них не міг передбачити, що судовий процес над Ю. Тимошенко так швидко перетвориться на театр абсурду. Навіть Віктор Янукович визнав, що Ю. Тимошенко стала „зіркою" на суді. Мабуть, заздрісно йому, адже вона привертає увагу українців та світової спільноти до своєї персони куди більше, ніж він. Ще чого доброго, перебере на себе електорат, який стрімко втрачає „біло-голуба" команда.

На судовому процесі були вже і образи, і бійки між міліцією та депутатами й журналістами, і дисциплінарне виведення Ю. Тимошенко з залі суду за „неповагу" до нього…

Чого тільки варті діялоги між 31-річним суддею Родіоном Кіреєвим і Ю. Тимошенко. Чи не щоразу, коли Р. Кіреєв звертається до неї, у залі чується сміх. Фраза „підсудна, до вас суд звертається", звучить у цій залі просто комічно, хоча б тому, що Ю. Тимошенко ніколи не підводиться з місця, коли до неї звертається „суд" і з неприхованою зневагою і викликом відповідає цьому „судові". Вона не встає на знак протесту, тому що „цей суд не є судом".

Суддя Р. Кіреєв не приховує своєї зневаги до „підсудної" та роздратованости. Його нервовість видає його... брова, яка так недоречно сіпається, коли Ю. Тимошенко називає його злочинцем чи обвішує його іншими епітетами.

„Суддя Кіреєв, якщо його можна так називати, – каже Ю. Тимошенко, – за два роки в районному суді з 32 рішень у кримінальних справах 20 прийняв з повним порушенням закону. Він випускав на волю представників наркомафії, убивць, людей, що здійснювали розбій та інші злочини".

Так, Ю. Тимошенко свідомо перетворює процес над собою у фарс, абсурд, комедію... Вона не тільки свідомо, заздалегідь продумавши, задає такий тон судовим перипетіям, вона докладає всіх зусиль, аби суд не пішов у якомусь іншому напрямі.

Можна уявити, до якого абсурду дійде, коли почнеться допит свідків, котрі розповідатимуть про перевищення нею службових повноважень, коли підписувалися оті невигідні газові контракти.

Але чи є в неї інший вихід, ніж поводитися саме так, враховуючи, по-перше, що накопати при бажанні можна на кожного (тим більше на високопосадовця), а по-друге, що цей процес, хоч як крути, є політичним. Адже всі розуміють – як її прибічники, так і люті супротивники, що судять її не за злочини, а за те, що вона залишається дуже впливовим провідником опозиції. Тож чи є у неї інший вихід?

На думку аналітика Ігоря Лосєва, цей процес від самого початку є абсурдом, бо тут навіть

(Закінчення на стор. 3)

Провідник партії „Батьківщина" Юлія Тимошенко за засіданні Печерського районного суду в Києві. *Фото: УНІАН*

Учасники віча на підтримку Юлії Тимошенко під час ходи до Верховної Ради в Києві 7 липня. *Фото: УНІАН*

Хроніка судових подій

• 24 червня Печерський районний суд Києва розпочав попередній розгляд кримінальної справи за звинуваченням Юлії Тимошенко у незаконному підписанні в 2009 році газових контрактів з Російською Федерацією.

• 25 червня головуючий у судовому засіданні суддя Родіон Кіреєв майже сім годин перебував у кімнаті нарад для прийняття рішення за клопотаннями Ю. Тимошенко та її захисту.

Суддя задовольнив лише клопотання про залучення до справи адвоката Михайла Титаренка. Суд відмовився скасувати підписку про невиїзд, направити справу на додаткове розслідування, про розгляд справи судом присяжних, про проведення виїзного судового засідання.

Суд не дав дозволу Ю. Тимошенко здійснити поїздки до Львова, Луганської та Волинської областей, а також до Вільнюсу.

Клопотання порушити кримінальну справу щодо слідчого Олександра Нечивглода, який розслідував справу проти Ю. Тимошенко, суд вирішив подати до Генеральної прокуратури для прийняття нею рішення.

• 6 липня Печерський районний суд Києва продовжив розгляд кримінальної справи за звинуваченням Ю. Тимошенко. У судовій залі присутні народні депутати і близько 20 журналістів.

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Депутати підтримали рішення призупинити будівництво біля Софії Київської

КИЇВ. — 11 липня на засіданні комісії Київської ради з питань земельних взаємин, містобудування та архітектури депутати одноголосно підтримали проєкт рішення щодо призупинення будівництва в охоронній зоні Софії Київської. Цей проєкт рішення вніс заступник голови Київської міської державної адміністрації Михайло Кучук. „Було проведено нараду з цього питання. Призупинення будівництв на сьогодні значно поліпшить ситуацію навколо Софії Київської", – повідомив Анатолій Шевченко, голова комісії. Подальший крок – винесення цього питання на сесію 14 липня. Як повідомлялося, в ЮНЕСКО стурбовані погіршенням панорами правого берега Дніпра в Києві. Комітет всесвітньої спадщини рекомендував Україні призупинити будівництво висотних будівель, що нівелюють панораму історичного монастирського ляндшафту. *(„День")*

Україна визнала Південний Судан

КИЇВ. — Україна визнала незалежність Республіки Південний Судан, проголошену 9 липня. Про це 12 липня повідомив директор департаменту інформаційної політики Міністерства закордонних справ України Олег Волошин. Він також зазначив, що на референдумі громадяни підтвердили свій вибір щодо статусу Південного Судану, і наголосив на тому, що країна здобула незалежність мирним, демократичним шляхом. За словами О. Волошина, Україна сподівається на тісне співробітництво з новоствореною державою й готова встановити двосторонні стосунки з нею. *(Радіо „Свобода")*

Україні повернули викрадену ікону „Покрова Богородиці"

ЛЬВІВ. — У 1984 році з Львівського музею українського мистецтва (нині – Національний музей ім. Андрея Шептицького) було викрадено 22 ікони XV-XVIII ст. Російський колекціонер, меценат, засновник музею „Дім ікони" в Москві Ігор Возяков близько року тому натрапив на „Покрову Богородиці" іконописця Дмитрія в одній з европейських країн. 12 липня на урочистій церемонії у Національному музеї історії України він передав іконописний шедевр до музею у Львові. Ще одна з викрадених львівських ікон, „Розп'яття Христа з предстоящими", знаходиться у власності російського колекціонера Михайла Єлизаветіна. Ймовірність її повернення в Україну підтвердив голова Державної служби контролі за переміщенням культурних цінностей через Державний кордон України Юрій Савчук. *(„День")*

Через дощі в Україні постраждали посіви зернових

КИЇВ. — Директор департаменту ринків рослинництва Міністерства аґрарної політики і продовольства України Олександер Демидов заявив 11 липня, що майже 8 відс. українських посівів зернових постраждало від злив. Щодо якости зерна він уточнив, що нині 650 тис. тонн його вже надійшло на сертифіковані склади. З пшениці, що надійшла, 11 відс. – це зерно другої кляси, близько 34 відс. – третьої, і більш ніж 10 відс. – четвертої, тобто співвідношення продовольчого і фуражного зерна приблизно 50 на 50 відс. О. Демидов також зазначив, що погодні умови трохи погіршили якість зерна. Напередодні стало відомо, що Українська аґрарна конфедерація прогнозує урожай зерна в 2011 році на рівні 47 млн. тонн. *(„Кореспондент")*

Україна занепокоєна долею своїх громадян в Білорусі

КИЇВ. — У Міністерстві закордонних справ України (МЗС) констатують, що тема взаємин між владою і частиною суспільства Білорусі не відповідає тому, що в Україні називають европейськими стандартами. Про це повідомив 12 липня директор Департаменту інформаційної політики МЗС України Олег Волошин. Він додав, що українські громадяни часто стають „безневинними жертвами" процесів в Білорусії. О. Волошин наголосив, що Україна виступає проти політичної ізоляції Білорусі, тому що тоді Україна буде не в змозі заступитися за свого громадянина. Нагадаємо, Верховний представник Европейського союзу з закордонних справ і політики безпеки Кетрін Ештон висловила „глибоку стурбованість" з приводу винесення вироків білоруським опозиціонерам і зажадала від Президента Білорусі Олександра Лукашенка негайно припинити переслідування політичної опозиції. Вона висловила занепокоєння з приводу повідомлень про катування та жорстокого поводження з арештованими в Білорусі й остерегла Мінськ перед введенням нових точкових санкцій „у всіх сферах співпраці". *(„День")*

Відзначили 400-річчя Манявського монастиря

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. — Хресто-Воздвиженський Манявський монастир Української Православної Церкви Київського патріярхату (УПЦ КП) 7 липня відзначив 400-річчя. За словами Архиєпископа Івано-Франківського і Галицького Іосафа, перший монах, засновник монастиря Йов Княгиницький поселився в Марковій пустині приблизно у 1608 році, але першу невелику церкву збудували й освятили тут у 1611 році. Святкову літургію з нагоди 400-річчя обителі очолив предстоятель УПЦ КП, Патріярх Філарет. Монастирскит знаходиться в гірському урочищі в Карпатах на Івано-Франківщині. Монастир є історико-архітектурним заповідником. На території монастиря також похований гетьман Іван Виговський. *(Радіо „Свобода")*

На Донеччині відкрили найпотужнішу в Україні вітроелектростанцію

ДОНЕЦЬК. — Найпотужнішу вітроелектростанцію в Україні пустили в дію в селищі Безіменному на Донеччині. 10 турбін парку здатні забезпечити світлом увесь Новоазовський район реґіону з населенням майже 40 тис. осіб. Степ Новоазовського району – ідеальне місце для встановлення вітряків, що виробляють електроенергію. Середня швидкість вітру тут сягає 12 метрів за секунду. На Донеччині ця вітроелектростанція не перша. 15 років тому у цій місцевости розташували перші 240 дослідних ґенераторів. Утім, вони були малопотужні. На відміну від них, одна турбіна нового вітряка здатна замінити всі попередні. Управління здійснюється в автоматичному режимі. Для обслуговування вітроелектростанції достатньо 20 працівників. Новий парк звели спільно з Німеччиною. У майбутньому вітроенерґію споживатимуть ще чотири райони реґіону. За два роки у новоазовському степу мають запрацювати 43 аґреґати загальною потужністю 107 меґават. *(„5-канал")*

В. Янукович призначив А. Близнюка міністром реґіонального будівництва

КИЇВ. — Президент Віктор Янукович призначив Анатолія Близнюка на посаду міністра реґіонального розвитку, будівництва й житлово-комунального господарства. Про це йдеться в указі Президента від 12 липня. До призначення А. Близнюк обіймав посаду голови Донецької обласної державної адміністрації. Іншим указом Президент призначив Андрія Шишацького главою Донецької обласної державної адміністрації. До цього він був керівником Донецької обласної ради. 1 червня В. Янукович звільнив Віктора Тихонова з посади віце-прем'єр-міністра, міністра реґіонального розвитку, будівництва й житлово-комунального господарства. *(Радіо „Свобода")*

Імпорт в Україні перевищив експорт на 4.6 млрд. дол.

КИЇВ. — У січні-травні цього року імпорт товарів перевищив експорт на майже 4.626 млрд. дол. Про це 12 липня повідомили у Державній службі статистики. Протягом січня-травня сальдо торгівлі товарами погіршилося на 2.644 млрд. дол. порівняно з січнем-травнем 2010 року, коли від'ємне сальдо становило 1.981 млрд. дол. Експорт товарів у січні-травні 2011 року становив майже 26.955 млрд. дол., при цьому він збільшився на 43.9 відс. порівняно з січнем-травнем 2010 року. Імпорт товарів у січні-травні цього року становив близько 31.581 млрд. дол. і, таким чином, збільшився на 52.5 відс. *(Радіо „Свобода")*

Помер голова виконкому УНА-УНСО

КИЇВ. — У понеділок, 11 липня, на 48-му році життя помер від лейкемії голова виконавчого комітету УНА-УНСО (Українська Національна Асамблея-Українська Національна Самооборона) Руслан Зайченко. У нього залишилася сім'я: дружина Олеся Теліженко та маленький син Аскольд. Прощання з Р. Зайченком відбулося в Києві. У ніч з 12 на 13 липня тіло перебувало в храмі Покрови Пресвятої Богородиці в Черкасах, де відбулася Заупокійна Служба Божа. Р. Зайченко був учасником акції реєстрації громадян України, відродження козацтва в Черкаській області, одним з засновників УНА-УНСО, одним з керівників акції „Україна без Кучми" в Черкаській області, координатором охорони наметового містечка в Києві. Відбував покарання у справі „9 березня". Рішенням Парляментської Асамблеї Ради Европи у вересні 2003 року визнаний політв'язнем. З 2005 року він – голова виконавчого комітету УНА-УНСО. Крім того, Р. Зайченко був керівником охоронних підрозділів Помаранчевої революції. Указом Президента України він був нагороджений орденом „За мужність" III ступеня. *(„Кореспондент")*

До садочка – за електронною реєстрацією

ЛЬВІВ. —У Львові запроваджують електронну систему реєстрації дітей для влаштування у дошкільний заклад освіти. Вона має забезпечити прозорість процесу, аби уникнути корупції. Проблема з місцями у садках актуальна як у Львові, так і в Україні загалом. Забезпечення дітей місцями становить близько 60 відс. від потреби. Групи трирічних дітей зазвичай переповнені або ж батьки чекають півроку, поки їхня дитина отримає місце в омріяному садочку. „Аби вирішити проблему вільних місць у садочках, проблему хабарництва, та „ручного" розподілу, управління освіти впроваджує електронну систему реєстрації дітей", – заявив керівник управління Володимир Огура. Електронна система буде максимально захищена, доступу до бази ніхто не матиме. Батьки можуть зареєструвати свою дитину на основі даних свідоцтва про народження лише один раз у трьох різних дошкільних установах. Клієнт отримує спеціяльний код, і коли надійде черга дитини, батьків сповіщають про зарахування дитини в електронному режимі. Така програма діє у великих містах Европи. *(„Німецька хвиля")*

В Росії затримано реґіонала Романа Ландіка

КРАСНОДАР, Росія. – Депутат Луганської міської ради Роман Ландік, який 4 липня вночі привселюдно побив 20-річну дівчину Марію Коршунову в луганському ресторані „Бакара", затриманий 10 липня в Росії і перебуває у слідчому ізоляторі Краснодара. Потерпіла перебуває в лікарні. Готується екстрадиція Р. Ландіка в Україну. 7 липня щодо Р. Ландіка було порушено кримінальну справу. Його виключили з Партії Реґіонів. Політрада партії звернулася до фракції Партії Реґіонів у міській раді про ініціювання відкликання депутатського мандата Р. Ландіка. Р. Ландік є сином народного депутата від Партії Реґіонів Володимира Ландіка, який спершу погрожував журналістам судовими позовами за те, що вони оприлюднили інформацію про цей випадок, але після затримання сина сказав, що його син таки відповідатиме за побиття дівчини. У 2007 Р. Ландік своїм автом вбив 17-річного хлопця, але батько знайшов чоловіка, який за гроші взяв провину на себе. *(„Українська правда", ЗіК)*

Політичний...

(Закінчення зі стор. 1)

немає ні складу, ні факту злочину. І це абсолютно очевидно! Ю. Тимошенко з тих контрактів не мала особистих вигод. Навпаки – тільки неприємності, у тому числі й політичні (це позначилося на її провалі на президентських виборах). Себто вона тут абсолютно не виграла. Якщо судити Ю. Тимошенко за газові угоди в Москві, то треба судити В. Януковича за харківські угоди. Ю. Тимошенко територію України нікому не здавала. Тож якщо її судити за перевищення повноважень, то декого – за державну зраду.

Політолог Олександер Палій вважає, що Ю. Тимошенко обрала правильну тактику: „Суд сьогодні – це абсолютно залежний орган, ніякого справедливого суду в нас не існує завдяки зусиллям влади. Це не суд, а судилище".

Стежачи за процесом, ми бачимо, що Р. Кіреєв нібито має настанову – не задовольнити жодне клопотання „підсудної". У Посла Великобританії Лі Тернера, який відвідав суд, змінилося обличчя. Так, наче він дивився на гостросюжетний фільм, а не виступи учасників судового процесу. Посол Великобританії неприховано дивувався з того, що він бачив. Проте від коментарів відмовився.

Кожен судовий день Ю. Тимошенко супроводжується маніфестаціями як на її підтримку, так і на її засудження. До залі суду проникали молодики з фальшивими журналістськими посвідченнями, які вигукували: „Тимошенко – до відповідальности!". Тепер їх не впускають. Натомість з'явилися типи кримінальної зовнішности. Їх міліція спокійно пропустила до суду.

Суд над Ю. Тимошенко триває вже три тижні. Далі буде?

Спецпідрозділ „Грифон" виводить з залі Печерського суду Києва народного депутата Олександра Чорноволенка 11 липня. Фото: УНІАН

Спецпідрозділ „Беркут" відтісняє учасників віча на підтримку Юлії Тимошенко від будівлі Печерського суду Києва 7 липня. Фото: УНІАН

Військо Міністерства внутрішніх справ України 7 липня перегородило шлях прихильникам партії „Батьківщини", які вирушили від Печерського районного суду. Фото: УНІАН

Хроніка ...

(Закінчення зі стор. 1)

Суддя Р. Кіреєв зробив попередження Ю. Тимошенко, яка не встає з місця, коли звертається до судді. Вона відповіла: „Коли в Україні буде суд, а не абсурд, тоді я буду звертатися до судді стоячи".

Суддя зобов'язав представників судової міліції „Грифон" примусово видалити народного депутата Михайла Косова з залі. Народного депутата забрала швидка допомога.

Ю. Тимошенко під тиском працівників судової міліції „Грифон" залишила суд на виконання рішення судді про видалення її з залі. У засіданні суду оголошено перерву, оскільки підсудна була видалена з залі, а на нинішній стадії процесу їй мають бути оголошені її права.

• 7 липня Ю. Тимошенко вкотре заявила відвід судді Р. Кіреєву, який лише два роки працює суддею і не має достатнього фахового рівня і досвіду, щоб розглядати її справу. Суд відмовив у відводі судді.

Суддя частково задовольнив клопотання адвоката, який просив надати йому місяць для ознайомлення з матеріялами справи, і дозволив захисникові до завтрашнього ранку продовжити ознайомлення з матеріялами справи

• 8 липня Р. Кіреєв викликав бригаду швидкої медичної допомоги для захисника М. Титаренка, щоб перевірити стан його здоров'я. Лікарі забрали захисника до лікарні з діягнозою „гостра серцева недостатність". Суддя переніс розгляд кримінальної справи на 11 липня.

• 11 липня суд продовжив розгляд кримінальної справи проти Ю. Тимошенко. До залі суду прибув її захисник М. Титаренко. Його було госпіталізовано у кардіологічному відділенні Київської обласної лікарні. Відповідну медичну довідку було передано секретареві суду.

Судова міліція обмежила доступ журналістів на засідання суду, мотивуючи це нестачею вільних місць у залі.

На вимогу судді вояки спецпідрозділу „Грифон" вивели з залі засідань народного депутата Олександра Чорноволенка, який зауважив, що суддя своїми діями „допомагає будувати авторитарну державу".

Ю. Тимошенко заявила про розторгнення контракту з захисником М. Титаренком у зв'язку з тим, що він не може через дії суду представляти її інтереси у судовому засіданні. Суд не надає йому часу для ознайомлення з матеріялами справи.

Ю. Тимошенко звернулася з клопотанням до суду надати їй три дні для пошуку нового адвоката і провести наступне засідання суду 15 липня.

Суд відкладено до 15 липня.

Донецьк протестує проти дій уряду

Учасники акції протесту 6 липня в Донецьку. Фото: УНІАН

ДОНЕЦЬК. – 6 липня біля будівлі обласної ради відбулась багатолюдна акція протесту проти ухвалення законопроєкту „Про ґарантії держави щодо виконання рішень суду", який спрямований на погіршення соціяльного забезпечення ряду категорій громадян.

Близько тисячі жителів Донецька, Константинівки, Авдіївки, Макіївки, Вугледару, Гірника, Ясинуватої й інших міст реґіону нагадали Президентові України Вікторові Януковичеві про його невиконані передвиборні обіцянки.

Протест у Донецьку підтримали представники опозиційних партій – „Фронту змін", „Нашої України", Конґресу Українських Націоналістів, „Батьківщини", інших громадських і політичних організацій реґіону. *(УНІАН)*

АМЕРИКА І СВІТ

Катастрофа на Волзі

КАЗАНЬ, Татарстан. — 10 липня теплохід „Булгарія" затонув на Волзі, на Куйбишівському водоймищі у Татарстані, за три кілометри від берега. Теплохід перевозив туристів з міста Болгар до Казані. 12 липня в Росії оголошено днем жалоби за загиблими. Генеральна прокуратура Росії повідомила про численні порушення правил експлуатації теплоходу. Останній раз судно проходило капітальний ремонт 30 років тому, і в плавання вийшло з одним пошкодженим двигуном. Компанія, яка організувала прогулянку, не мала ліцензії на перевезення людей. Судно було перевантаженим – на борту були 208 осіб (зокрема 59 дітей), що у півтора рази більше норми, 25 пасажирів були незареєстровані. Вдалося врятувати лише 79 осіб. Можливости знайти ще когось живим практично не залишилось. 16 липня розпочнуться роботи з підняття судна. Двопалубний теплохід був побудований в 1955 році у Чехословаччині. *(Бі-Бі-Сі)*

Газети Р. Мирдока незаконно отримували інформацію

ЛОНДОН. — Ще одна газета, яка належить Рупертові Мирдокові, „Sunday Times", замішана у скандалі з прослуховуванням телефонів, який розгорівся у Великобританії. Бі-Бі-Сі провела власне розслідування, встановивши, що газета незаконно отримувала інформацію про особисті справи колишнього прем'єр-міністра Великобританії Ґордона Бравна в той час, коли він був міністром фінансів. Судячи з документів і записів телефонних розмов, у розпорядженні газети були дані про фінанси і майно Г. Бравна. Сім'я колишнього прем'єр-міністра також вважає, що газета „Sun" незаконно отримала інформацію про стан здоров'я сина Г. Бравна – Фрейзера. У 2006 році видання написало, що хлопчик страждає від муковісцидозу. 11 липня засоби масової інформації повідомили, що поліцейські, які забезпечували охорону членів королівської родини Великобританії, за гроші передали телефонні номери королівських осіб і їхніх друзів журналістам таблоїду „News of the World". Був заарештований колишній королівський кореспондент газети Клайв Гудман, який у 2007 році вже відбув тюремне покарання за перехоплення і прослуховування телефонних повідомлень принца Вейлського Чарльса, членів його сім'ї і помічників. Скандал набрав обертів, коли був заарештований Енді Ковлсон, колишній головний редактор „News of the World" і колишній директор з комунікацій прем'єр-міністра Дейвида Кемерона. Тим часом останнє число „News of the World" розійшлося рекордним накладом у 4.5 млн. примірників. Британський уряд оголосив про два незалежні розслідування скандалу. Перше – щодо діяльности „News of the World" та інших видань. Друге розслідування вивчатиме етику і культуру преси. *(„Кореспондент")*

Б. Обама відповідав на запитання користувачів „Твітера"

ВАШІНҐТОН. — 6 липня Президент США Барак Обама заявив, що бере на себе відповідальність за те, що американці не були досить підготованими до наслідків фінансової кризи і до тривалого відновлення економіки країни. Таку заяву Б. Обама зробив, відповідаючи на запитання користувачів соціяльної мережі „Твітер". На запитання, що б він зробив по-іншому, якщо б країна знову опинилася перед рецесією, Б. Обама сказав, що заздалегідь пояснив би американському народові, що процес відновлення економіки триватиме довше, аніж цього хотілося б. Він зізнався, що спочатку сам не усвідомлював маштабів рецесії. Свою конференцію у соціяльній мережі Б. Обама розпочав власним запитанням до користувачів „Твітера": „Які б витрати ви скоротили, і які інвестиції зберегли б для того, щоб зменшити дефіцит бюджету?". Минулого тижня передвиборний штаб Б. Обами заохочував 9 млн. послідовників Президента на „Твітері" надсилати свої запитання щодо стану економіки країни. На початку цього року Президент взяв участь в аналогічній онлайн-конференції, організованій соціяльною мережею „Фейсбук". *(„Голос Америки ")*

Зимова Олімпіяда-2018 відбудеться у Пхенчхані

ДУРБАН, Південна Африка. — Південна Корея стане господаркою Олімпійських ігор 2018 року. Місто Пхенчхан було обрано серед трьох основних претендентів. За право змагались також Мюнхен у Німеччині і Ансі у Франції. Голосування 95 членів Олімпійського комітету відбувалось у Дурбані. Колективне рішення щодо надання права Пхенчханові визріло вже в першому турі голосування. Місто вже робило заяви на проведення зимових Олімпіяд, однак, у 2010 році право отримав канадський Ванкувер, а у 2014 Олімпіяду проведуть у Сочі (Росія). Гасло цього міста – „Нові горизонти". Влада Пхенчхану заявила, що тепер Олімпіяди можуть частіше проводитись в Азії, де створюються належні умови для розвитку зимових видів спорту. До цього на азіятському континенті двічі запалювали символічний вогонь зимових олімпіяд. Обидва рази це сталось у Японії – в Сапоро у 1972 році і Наґано у 1998 році. А наприкінці серпня цього року в місті Деґу в Південній Кореї розпочнеться чемпіонат світу з легкої атлетики. *(Бі-Бі-Сі)*

У Білорусі під час акцій протесту затримано понад 400 осіб

МІНСЬК, Білорусь. — Понад 400 осіб затримані в Білорусі за участь у несанкціонованій акції протесту, що відбулася в Мінську та інших містах республіки 6 липня. В Мінську найчисленніша акція відбулася в мікрорайоні Південний захід, біля торгово-розважального центру „Титан". У Мінській області, не рахуючи столиці, було затримано понад 60 осіб, в Могильовській – понад 20, у Вітебській – понад 200. Частина затриманих буде відпущена, а щодо інших будуть складені протоколи про адміністративне правопорушення. Ще до початку акції міліція посилила заходи безпеки в місцях збирання учасників. Всіх присутніх міліція попереджала про несанкціонований характер заходу та просила розійтися. Тих, хто не зважав на ці заклики, затримували. *(„Кореспондент")*

Під завалами голяндського стадіону – люди

ЕНСШЕДЕ, Голяндія. — На стадіоні „Твенте" в голяндському місті Енсшеде 7 липня під час будівельних робіт частково обвалився дах. Під завалами залишилися люди, але точна їхня кількість невідома. За різними даними, постраждали від п'яти до 12 осіб, всі вони – будівельники. На місце обвалу прибули рятувальники, які намагаються допомогти тим, хто опинився під уламками. Команда „Твенте", на чиєму стадіоні стався обвал, зараз тренується в іншій голяндській провінції. В результаті будівельних робіт плянували збільшити кількість місць на стадіоні з 24 тис. до 30 тис. *(Бі-Бі-Сі)*

В Грузії заарештували можливих шпигунів Росії

ТБІЛІСІ, Грузія. — Влада Грузії заарештувала трьох фотожурналістів за підозрою у шпигунстві на користь Росії. Це президентський фотограф Іраклій Ґеденідзе, Зураб Куртсікідзе з Европейської прес-фотоаґенції і фотограф Міністерства закордонних справ Ґеорґій Абдаладзе. Дружину І. Ґеденідзе Натію також заарештували. Фотокореспондента аґенції „Асошіейтед Прес" також затримали, але потім звільнили, не пред'явивши звинувачень. Влада Грузії не вперше оголошує про арешт можливих шпигунів. В усіх попередніх випадках підозрюваних звинувачували у діяльності на користь Росії. Минулого листопада у Грузії заарештували 13 осіб, звинувачених у роботі на російську військову розвідку. 2006 року арешт чотирьох осіб, звинувачених у шпигунстві на користь Росії, продемонстрований телебаченням, призвів до депортації з Росії сотень грузинів. 6 липня Батумський суд визнав винними у шпигунстві чотирьох громадян Росії і п'ятьох громадян Грузії. Їх засудили до тюремного ув'язнення на терміни від 11 до 14 років. Міністерство закордонних справ Росії, коментуючи ситуацію, виступило з критикою на адресу Президента Грузії Михайла Саакашвілі. *(Бі-Бі-Сі, „Тиждень", „День")*

США зменшують випуск паперових долярів

ВАШІНҐТОН. — Кількість випущених в США грошових банкнот швидко зменшується через розповсюдження пластикових карт, йдеться в повідомленні на сайті газети „New York Post". За даними Департаменту фінансів США, виробництво п'ятидолярових купюр знизилося в 2010 році до мінімального за останні 30 років рівня, а 10-долярові не випускалися взагалі. Минулого року майже у 36 відс. випадків послуги таксі оплачувалися карткою, а в деяких ресторанах з'являються оголошення про те, що готівка більше не приймається. Однак, незважаючи на подібну статистику, аналітик з дослідницької компанії „Aite Group" Рон Шевлін висловив думку, що фактично готівка настільки звична для більшости американців, що вона залишиться в обігу ще як мінімум два століття. *(„День")*

Президент Б. Обама домовляється про підняття боргової межі

ВАШІНҐТОН. — США опинилися перед загрозою дефолту. 2 серпня в уряду США закінчаться гроші, якщо Конгрес не проголосує за збільшення боргової межі і не дозволить урядові знову позичати гроші.

11 липня Президент Барак Обама закликав на переговори до Білого Дому представників республіканців та демократів, щоб домовитись з ними, на яких умовах можливе підняття боргової межі. Партії мають кардинально різні вимоги до Президента в обмін на свої голоси і не бажають рухатися в напрямку до компромісу.

Б. Обама застеріг, що у них є не більше 10 днів для успішного завершення переговорів, інакше країну може чекати економічний упадок. Б. Обама готовий зустрічатися з провідниками республіканців у Конґресі щодня, поки домовленість не буде досягнута.

Президент пропонує плян, який має зменшити дефіцит бюджету на 4 трлн. дол. Це має статися, в першу чергу, завдяки збільшенню податків. Зокрема мають бути припинені субсидії нафтовим та газовим компаніям та скасована низка податкових пільг для підприємств.

Республіканці – проти цього. Вони пропонують обмежити медичне забезпечення для людей похилого віку та незаможних, а також пенсії. Президент дав зрозуміти, що він готовий піти назустріч, але проти цього виступили провідники демократів.

Уряд Б. Обами попереджає: якщо межа на зовнішні позичання не буде піднята, в американського уряду в прямому сенсі закінчаться гроші. Пенсіонери не отримають пенсій, ветерани війн – виплат на медичні потреби, військові – платні. Економісти очікують значного падіння ринку акцій на фондовій біржі – сумарно до 80 млрд. дол. Це означатиме втрату грошей на пенсійних рахунках – в середньому на 10 тис. дол. на особу. Відсотки на кредити для американського уряду підуть вгору, що відіб'ється і на внутрішньому ринку позичань. Взяти кредит на купівлю будинку чи авта стане значно важче.

Все це може неґативно вплинути на ринок праці та навіть спонукати чергові масові звільнення. Але Президент стверджує, що всього цього можна уникнути та ще і впорядкувати бюджет країни. Для цього обом сторонам треба знайти компроміс та домовитися не пізніше 2 серпня. *(„Голос Америки")*

КОМЕНТАР З ПРИВОДУ

Україна заанґажовує вашінґтонських адвокатів

Р. Л. Хомяк

ВАШІНҐТОН. – Дві потужні (і дорогі) вашінґтонські юридичні фірми змагаються. А матч оплачує Україна. Це – про кримінальну справу, яку нинішній уряд України (прем’єра Миколи Азарова) порушив проти голови попереднього уряду (Юлії Тимошенко). В давніх галицьких аналах є чимало випадків, коли два селяни сварились за межу і видавали більше грошей на адвокатів і на суди, ніж оскаржений кусок землі був вартий.

Хто розпочав матч? Уряд України або адміністрація Президента Віктора Януковича, або Головний прокурор. Мабуть, усі вони. Матч почався так, що уряд висунув звинувачення проти Ю. Тимошенко в корупції, в перевищенні її повноважень, коли вона очолювала уряд України.

Щоб зібрати докази проти Ю. Тимошенко, уряд найняв дві вашінґтонські юридичні фірми. Тут мимоволі підносиш брови: невже владі треба було звертатись аж до Вашінґтону, щоб зібрати докази проти дій Ю. Тимошенко в Україні? Як платник податків у Вашінґтоні я принципово не маю нічого проти, щоб великі вашінґтонські юридичні фірми заробили чимало грошей (і віддали частину їх в бюджет міста у формі податків). Українська влада заанґажувала фірми „Травт Кашеріс“ (Trout Cacheris) і „Акін Ґамп“ (Akin Gump), щоб довести неправильне користування Ю. Тимошенко державними фондами. Виникає запитання: а що, не було київської фірми або київських слідчих, щоб цим зайнятися?

Не знаю, скільки обійдеться Україні як клієнтові, але партнери таких вашінґтонських фірм беруть по 400-500 дол. за кожну годину роботи для клієнта, а для такої справи вони ще затруднюють дещо менш платних адвокатів-помічників, розвідників, друкарок. І усі їхні години збільшують рахунок за послуги.

Результат? Вашінґтонські вище названі юридичні фірми знайшли докази, буцімто уряд Ю. Тимошенко використовував не за призначенням мільйони долярів, за які японські компанії купили в Україні квоти на викиди вуглекислого газу. Це така схема міжнародного договору, підписаного в Кіото в Японії: фабрики, які забруднюють повітря вуглецем і таким чином змінюють клімат землі, можуть купити квоти в тих країнах, які менше забруднюють повітря. (Це значить, що країни, в яких промисел більший, викидають більше вуглецю в повітря і тому вони змушені купувати вуглицеві квоти в тих країнах, де фабрики стоять і не викидають багато вуглецю в повітря).

У 2009 році Україна дістала 320 млн. евро, а в 2010-му – 150 млн. евро за свої вуглецеві квоти. Ці квоти купили японські й еспанська компанії. Україна мала використати гроші на фонд своїх екологічних інвестицій. Американська фірма написала у своєму звіті, що уряд Ю. Тимошенко цього не зробив.

Другий закид проти Юлії Тимошенко – що її уряд купив в Австрії 1,000 авт „Комбі“ фірми „Опель“, які мали служити як амбулянси по селах України. Щоб профінансувати цей закуп авт та різного медичного обладнання, урядове відомство „Укрмедпостачання“ дістало позику сумою 85 млн. евро в австрійському банку, бо обладнання й амбулянси постачала австрійська фірма „Вамед“.

В лютому уряд України оскаржив Ю. Тимошенко, і наприкінці червня вона була вже в суді. Але перед тим політична партія Ю. Тимошенко „Батьківщина“ і сама Ю. Тимошенко заанґажували собі вашінґтонські фірми – юридичну „Ковінґтон і Бурлінґ“ (Covington & Burling) і піарівську „BDO USA“, щоб ті зібрали матеріяли для захисту. І за немалу суму винагороди ці фірми вив’язались.

17 червня в одній з заль Національного прес-клюбу, „Ковінґтон і Бурлінґ“ та „BDO USA“ влаштували прес-конференцію і вияснили, що усі операції з вуглецевими квотами й амбулянсами були прозорі, гроші пішли на банкові рахунки України, та що, наприклад, гроші від японських і еспанської фірм почали використовуватись щойно в грудні 2010 року, вже коли Ю. Тимошенко не очолювала уряду.

При цьому вашінґтонські фірми, які працюють на „Батьківщину“ і Ю. Тимошенко завважили, що досі не могли дістати ні від уряду України, ні від вашінґтонських юридичних фірм дані, на підставі яких уряд оскаржує Ю. Тимошенко. Все, що вони перевіряли у справі екологічних квот Кіото і автомобілів марки „Опель“, доводив один із партнерів фірми, не виявило ніяких перевищень повноважень, ніяких корупційних ознак. У випадку „Опелів“, то Україна купила їх по ринкових цінах, заявив один з партнерів фірми „Ковінґтон енд Бурлінґ“ і додав згірдливо, що закиди проти Ю. Тимошенко не варті паперу, на якому вони виписані.

На прес-конференції сиділи троє партнерів фірм і двоє нижчого ранґу спеціялістів. Всі ці послуги будуть додані до рахунку клієнтів.

Не минуло тижня, як Ю. Тимошенко опинилась у Печерському суді Києва. Цей суд за 20 років самостійности України і різних пост-совєтських позовів став дуже знаним, бо на території Печерського району знаходяться Верховна Рада, Кабінет міністрів, адміністрація Президента, ну і Печерська Лавра, якщо б, не дай Бог, треба було за неї судитися, бо московський Патріярх ладний завтра поселитись в Лаврі. (У Києві я живу за квартал від Печерського суду і не раз мусів обходити пару кварталів, щоб дістатись до мого газетного кіоску, коли там ішли резонансні суди, бо вулиця Гайцана, ріг Московської, де знаходиться суд, була непроходима).

Рішення позивати Ю. Тимошенко не обійдеться дешево. Усі політичні партії (без вийнятку) реґулярно проливають крокодилячі сльози за ветеранів війни, пожежників, учителів, пенсіонерів і т.д., на плати яких не вистачає грошей в бюджеті. А тут уряд України видає купу грошей на полювання за Ю. Тимошенко. Вона ж захищає себе

(Закінчення на стор. 21)

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Євген Коновалець і наша доба

Осип Зінкевич

14 червня минуло 120 років від дня народження Євгена Коновальця, котрий відійшов з цього світу, маючи лише 47 років. Це відносно короткий, але багатий на життєвий досвід шлях. Є. Коновалець став постаттю, на якій перехрещувалися різні стежки, де концентрувалася думка, ідея і чин. Як наслідок, у нашій історії зродилося явище, без якого абсолютно немислима наша сучасність.

Наскільки б критично ми не розглядали події, пов’язані з ОУН, що відбувалися після 1940 року, постать Є. Коновальця, поруч з Симоном Петлюрою, увійшла в нашу історію, в дійсність, у кров нашої політичної думки й революційної дії як неповторна.

Є. Коновалець, мабуть, не мав особистого життя. Його життям були Січові Стрільці, Українська Військова Організація (УВО), а згодом – Організація Українських Націоналістів. Після програних Визвольних змагань 1917-1921 років в Україні й поза нею велась самовбивча полеміка: Хто винен у поразці? Що далі? Продовжувати боротьбу леґальними засобами чи підпільними? Іти на компроміс з завойовниками чи залишатися безкомпромісними? Це нуртувало в тогочасному українстві в першу чергу навколо С. Петлюри.

Перед Є. Коновальцем постало принципове питання: Чи під силу йому в тій складній всеукраїнській ситуації вийти з новою концепцією боротьби, чи продовжувати те, що безрезультатно робили його політичні діячі-сучасники? Чи готовий він запропонувати нові методи боротьби, які відповідали б вимогам часу? До всіх труднощів того часу долучилась гарячка „зміновіхівства“, яка розпалювала пристрасті в українському суспільстві. Низка провідних осіб, які ще недавно очолювали боротьбу 1917–1921 років, були керівниками урядів Української Народної Республіки (включно з першим Президентом України Михайлом Грушевським), пішли на компроміс з новим комуністичним режимом і повернулися в Україну, щоб невдовзі бути знищеними тим режимом.

Коли УВО ще тільки робила перші кроки, існувала небезпека, що українська історія може втратити навіть С. Петлюру, який опинився під нещадними критичними ударами зсередини і ззовні. Власне УВО, а згодом ОУН повернули постать С. Петлюри нашому народові як символ безкомпромісної боротьби за державність.

Реакція на втрачену самостійність, розчарування в партіях лівого спрямування (правих тоді ще не було), пошесть „зміновіхівства“ – змусили Є. Коновальця і його однодумців шукати виходу з глухого кута української справи. Тоді в західніх країнах почали набувати сили радикальний фашизм і націонал-соціялізм, для яких нація мала бути завойовником інших народів. Є. Коновалець дивився на ці крайнощі іншими очима. Для нього радянський марксизм був ширмою російського імперіялізму, а німецький націонал-соціялізм – вузького зоологічного фашизму. Обидва ці напрямки в основі – ідентичні, людиноненависницькі. Їхня спільна мета (хоч це були полярно протилежні спрямування) полягала в поневоленні й закріпаченні людини й народу.

Тому Є. Коновалець і первісна жменька провідних членів ОУН дуже виразно усвідомили, що нова українська сила не може орієнтуватися ані на німецький націонал-соціялізм, ані на марксизм чи комунізм російської моделі. Коли постало питання про перехід від УВО до ОУН, то ані в Є. Коновальця, ані в його найближчих співробітників і мови не було, щоб у назві нової політично-революційної організації використати слово фашизм чи націонал-соціялізм. Тому постала ОУН.

Нещастям для подальшої діяльности ОУН було те, що т. зв. радикальна націоналістична ідеологія з-поза ОУН мала більший вплив на тодішнє молоде покоління й студентство, розбурхуючи національні пристрасті, породжуючи крайнощі й спрямовуючи своє вістря не проти ворога-завойовника, а проти іншої думки й позиції. Це й призвело до того, що після загибелі Є. Коновальця найпотужніша українська організована сила втратила своє потенційне значення.

Після тисячолітнього бездержав’я, напередодні війни сталося те, що не повинно було статися за жодних обставин – наступив розкол ОУН на дві ворожі сили. Націоналістична ідеологія з-поза ОУН 1929-1930-их років, побудована на крайнощах, нетерпимості й винятковості, яка призвела до розколу цієї організації, переслідує нас і сьогодні.

У річницю від дня народження Є. Коновальця, залишається відкритим питання й оцінка подій в ОУН після його смерти. Чи був би можливий розкол в ОУН, коли б Є. Коновалець жив? Яке становище у такому разі було б в Україні під час війни? Чи німці зважилися б знищити мільйони українських червоноармійців, які не хотіли воювати за радянську владу й сотнями тисяч здавалися в полон? Чи об’єднана постава народу на чолі з Є. Коновальцем принесла б свободу і державну незалежність? Запитань може бути набагато більше, і всі вони пов’язані з іменем Є. Коновальця й ОУН.

У післявоєнні роки українські політичні сили західньої діяспори та їхні провідники не зуміли зробити логічних висновків, осмислити трагічні помилки, приборкати пристрасті й амбіції, а гучні слова перемінити на конструктивну справу. Прикладом можуть бути наші світлі й трагічні річниці. Як колись, так і тепер громаду збурюють заяви й заклики до об’єднання (де об’єднання постає як приєднання).

Нині майже ніхто не замислюється над конкретними заходами й діями: як в українській незалежній державі вивести українське питання з глухого кута? Тільки подумати: в Україні зареєстровано біля 20 політичних, громадських і молодіжних груп і організацій, які визнають ідеологію українського націоналізму і здійснюють свою діяльність на виразних націоналістичних принципах. І всі вони самостійні й незалежні. Їхня діяльність

(Закінчення на стор. 11)

Готуймося до важливого ювілею

Особливо важливий всеукраїнський ювілей – 100-річчя Пласту – будемо відзначати в 2012 році, але є досить підстав тримати перед очима і перед душею цю дату і все, що за нею стоїть, вже тепер, щоб урочисті церемонії і святкові події наступного року принесли не тільки радість і гордість, але й найбільшу користь усьому українському суспільству.

Фактично Пласт в Україні бере початок від осені 1911 року, коли студент Львівської Політехніки Іван Чмола заснував перший у Галичині пластовий гурток, об'єднавши в ньому учнів Академічної гімназії, Торговельної школи, Головної державної семінарії, Жіночої семінарії Українського педагогічного товариства, Семінарії Сестер-василіянок та студентів Політехніки і Львівського університету. А в грудні того ж року у Львові виник другий пластовий гурток – з ініціятиви Петра Франка, сина нашого геніяльного поета. В осередку І. Чмоли переважала увага до військово-оборонного вишколу, гурток П. Франка за основу взяв фізичне загартування української молоді, й обидві концепції були актуальними для тодішньої Галицької України, хоч у якихось другорядних, формальних речах не цілком відповідали засадам скавтінґу, що їх уклав у 1908 році національний герой Англії Роберт Бейден-Павел у своїй книжці „Пластування для хлопців" („Скавтінґ фор бойс").

Третій видатний організатор Пласту в Галичині, визнаний як його основоположник Олександер Тисовський, ідучи точно за підручником Р. Бейден-Павела, заснував у тій же Академічній гімназії леґальний пластовий осередок, 40 членів якого склали Присягу пластуна 12 квітня 1912 року – ось чому цей день є офіційною датою народження українського Пласту.

Чим же особлива 100-річна історія Пласту? Передусім тим, що ця масова молодіжна організація не знала спадів у своїй виховній, виховно-освітній діяльності. Якщо й були зупинки чи перерви, то їх зумовлювали тяжкі зовнішні обставини, що випадали на долю нашому народові, розірваному між чужими імперіями. Як в окупованій Польщею західній Україні, так і в окупованій більшовицькою Москвою східній Україні Пласт перебував під забороною – саме як молодіжний рух, який не тільки ніколи не був байдужий до завдань нашого національного відродження, але поклав тисячі життів в ім'я цього відродження.

На жаль, з цієї ж причини українських пластунів не розуміє так званий „вільний світ", якого національні проблеми не турбують, принаймні не кривавлять так, як в усій історії України. З огляду на „надмірну патріотичність" Пласту, Всесвітній Скавтський Комітет відмовився визнавати його як єдину Скавтську організацію України. Чи Пласт злякається і zречеться своєї відданости Україні? Ні, ніколи!

100-річчя Пласту – не просто історія. Це жива пам'ять про безперервну молодість, молодість душі, про дружбу, про здатність української людини поважати і любити не лише своє, але й чуже, коли воно шляхетне, людяне, світле, лицарське.

Закликаємо наших читачів, які зберігають цю пам'ять безпосередньо чи опосередковано, через розповіді рідних чи приятелів, поділитися зі „Свободою" спогадами про Пласт, нашу всеукраїнську леґенду, і цим збагатити процес підготування до свята. Тоді воно, згідно з кличем „Будь готовий!", зробить помітний вплив і на українські будні.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280,2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
e-mail: admin@svoboda-news.com
Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040
Fax: (973) 644-9510
e-mail: adukr@optonline.net
Передплата – Марійка Пенджола 973) 292-9800 дод. 3042
e-mail: subscription@svoboda-news.com

ЛИПЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Документи 1917 року з „юридичною неграмотністю"

16 липня 1917 року Українська Центральна Рада проголосила свій II Універсал. Від проголошення I Універсалу, знаменитого тим, що то був перший крок до розв'язання вічно болючого українського питання – крок до автономії України, не минуло й місяця, але події розвивалися бурхливо і все в кепському напрямі: Тимчасовий уряд Росії, створений після лютневої революції і повалення царизму, не бажав, усупереч своїм ліберально-демократичним гаслам, визнавати за Україною право на повне національне відродження, хоч київські керівники, бувши соціялістами, а отже, й самозасліпленими доктринерами, запевняли росіян, що Україна вдовольниться перебуванням у складі нової російської федерації.

У тексті I Універсалу, прочитаному Володимиром Винниченком на II Всеукраїнському Військовому З'їзді 23 червня в Києві, були такі слова: „Не відділяючись від всієї Росії,... народ український має сам порядкувати своїм життям". Можливо, у ті пореволюційні дні великих надій ця теза не виглядала абсурдною, а все ж у ній віддзеркалилася непростима наївність українських інтеліґентів, котрі вірили, що імперський вовк з доброго серця перейде на трав'яну пашу, і тому можна дозволити собі „не відділятись від всієї Росії".

Тимчасовий уряд у Петрограді відповів на I Універсал відозвою „До громадян України", в якій милостиво порадив українцям розвивати земське і міське самоврядування, а в усьому іншому покладатися на своїх представників у загальноросійській владі.

Сподіваючись невтралізувати самостійницький рух в Україні, в середині липня до Києва на переговори з Центральною Радою приїхали міністри Тимчасового уряду – Олександер Керенський, Георгій Церетелі і Микола Некрасов. Вони, нібито готові до компромісів, визнали створений Центральною Радою Генеральний секретаріят як найвищу виконавчу владу в Україні, але коли через пару днів Рада схвалила „Статту вищого управління Україною", Тимчасовий уряд Росії зіґнорував цей підставовий правний документ, властиво – зародок конституції, видавши свою „Інструкцію для Генерального секретаріяту" й істотно обмеживши в ній права й без того дуже скромної – з огляду на глупі соціялістські впливи в Центральній Раді – української автономії. Російська делеґація наполягла, аби Центральна Рада на 30 відс. поповнила свій склад представниками національних меншин України.

Зміст II Універсалу – це переважно похвальба на адресу добродійників з Петрограду: „Тимчасовий уряд, стоячи на сторожі завойованої революційним народом волі, визнаючи за кожним народом право на самовизначення і відносячи остаточне встановлення форми його до остаточного зібрання, простягає руку представникам української демократії – Центральній Раді і закликає в згоді з ним творити нове життя України на добро всієї революційної Росії. Ми, Центральна Рада, яка завжди стояла за те, щоб не відділяти Україну од Росії, щоб вкупі з усіма народами її прямувати до розвитку та добробуту Росії і до єдности демократичних сил її, з задоволенням приймаємо заклик правительства до єднання і оповіщаємо всіх громадян України...".

Підписали цей документ голова Центральної Ради Михайло Грушевський, голова Генерального секретаріяту Володимир Винниченко, Генеральні секретарі Христофор Барановський, Микола Стасюк, Олександер Шульгин, Валентин Садовський, Борис Мартос, Іван Стешенко і Генеральний писар Павло Христюк.

Між іншим, цей останній з підписаних, П. Христюк, був одним з чільних діячів Української соціял-революційної партії, але водночас і палким українським патріотом і залишив по собі надзвичайно цінну книгу особистих вражень про ту складну, вкрай суперечливу добу – „Замітки і матеріяли до історії української революції 1917-1920 років". Зокрема цей талановитий автор (згодом – в'язень і жертва сталінських репресій) пояснив юридичну слабкість тексту II Універсалу Центральної Ради і таку саму слабкість тексту Постанови, якою Тимчасовий уряд відповів українцям:

„Все це сталося через те, що одна й друга сторони надавали великого значіння самому фактові порозуміння... Центральна Рада вірила, що коли московська демократія раз вже пішла назустріч українському народові, то вже не буде ставити непоборних перешкод вільному творенню нового автономного життя на Україні, і що з тими, важливими в майбутньому, новими непорозуміннями можна буде якось справитись при обопільнім бажанню. Російська демократія, в особі Церетелі, також не сумнівалася, що коли дати змогу Центральній Раді працювати над організацією краю, рахуючись не стільки з буквою угоди, скільки з вимогами революційного моменту, то Центральна Рада ніколи не поведе якоїсь акції, справленої на шкоду московській демократії і новій революційній Росії. Оця віра в демократію, в кращі її ідеали, і була причиною „юридичної неграмотности" обох документів. Мудрі вчені юристи московської буржуазії потім добре скористали з цього, на шкоду українському народові. Вони роз'яснили і московській, і українській демократії, котра думала, що під словом „Україна" треба розуміти дійсно Україну, тобто всю територію, населену українським народом, що під Україною, на яку повинна поширитись власть Ради, можна розуміти і половину, і третину дійсної України, і навіть один повіт... Та в той момент не думали за те, що підписані демократією документи буде роз'яснювати російська буржуазія. І на засіданні Центральної Ради було зустрінуто II Універсал і Деклярацію Временного Правительства хоч і не з бурхливою, а все ж з радістю, з радісним почуттям переконаности, що, нарешті, Україна дістає-таки фактичну автономію...".

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Проф. Іван Коропецький відзначив своє 90-річчя

24 червня виповнилося 90 років від дня народження видатного американського економіста українського походження проф. Івана Коропецького.

І. Коропецький народився 24 червня 1921 року у селі Струпкові (тепер – Івано-Франківська область). Він був хорунжим дивізії „Галичина“, опісля закінчив університет в Ерлянґені 1950 року й осягнув докторат з економії в Українському Вільному Університеті. Еміґрувавши до США, продовжував студії завдяки кільком стипендіям в Ню-Йоркському університеті, де осягнув ступінь маґістра, і в 1957-1959 роках працював старшим економістом стейту Ню-Йорк.

У 1960 році розпочав академічну працю як лектор у Міському коледжі Ню-Йорку, а осягнувши докторат з філософії в Колюмбійському університеті в Ню-Йорку у 1964 році отримав посаду професора економії в Темпл-університеті.

І. Коропецький є автором вісьмох наукових розвідок про економіку України англійською мовою, двох – українською мовою, що були видані в Україні. Його „Вибрані економічні праці“ українською мовою з’явилися у видавництві „Смолоскип“ у 1998 році. І. Коропецький є членом американської Асоціяції економістів, Української Вільної Академії Наук у США та закордонним членом Національної Академії Наук України.

4 грудня 2008 року Світова рада Наукових Товариств ім. Шевченка у співпраці з Осередком праці НТШ у Філядельфії в домі Товариства „Свята Софія“ в Елкінс-Парку, Пенсильванія, вручила проф. І. Коропецькому медалі НТШ у Львові та грамоту НТШ в Америці.

Ярослав Колодій,
Дженкінтавн, Пенсильванія

Учні знайомилися з „Свободою“

У Центрі естетичного виховання молоді відбулася низка просвітницьких заходів і літературних читань.

Зокрема увагу молоді привернула виставка-презентація часопису „Свобода“ за два попередніх роки і альманахів Українського Народного Союзу за останніх 20 років, чиї сторінки є невичерпною скарбницею української історії, фольклорних та етнографічних розвідок.

Миргородські школярі цікавляться інформацією, яку надає їм діяспорна бібліотека – єдине у реґіоні інформаційне джерело, не заумлене фальсифікаціями і впливами комуністичної ідеології.

Нашу вдячність за можливість уже котрий рік отримувати „Свободу“ ми висловлюємо Сестрицтву св. Ольги при парафії св. Андрія у Вашінґтоні та зокрема голові Сестрицтва Олі Матулі.

Анатолій Сазанський,
Миргород, Полтавська область

Надійшли листи до редакції

Події сьогодення стали темами ряду листів до „Свободи“ від читачів тижневика. **Д-р Василь Рождественський** з Вудгевену, Мишиґен, знову повертається до суду на Іваном Дем’янюком в Німеччині і пише, що після Другої світової війни суди в Німеччині вже розглядали кримінальні справи про страту євреїв у Бабиному Яру Києва і засудили винних на терміни, набагато менші від терміну покарання І. Дем’янюка.

Варто додати, що політичний оглядач Валерій Лапікура (у співавторстві з Наталею Лапікурою) ще у 2006 році писав у київській газеті „Персонал плюс“, що одним з організаторів розстрілів у Бабиному Яру Києва був колишній майор НКВД, начальник поліції Вадим Майковський.

У таборі смерті „Собібор“ комендантом офіцер НКВД і аґент радянської розвідки Найман. Не було жодних вісток про їхнє засудження, а Найман закінчив своє життя під чужим іменем в одній з соціялістичних країн.

Голова президії Середовища Української Головної Визвольної Ради **Євген Стахів** з Волдвіку, Ню-Джерзі, прислав текст свого вітання з нагоди 67-річчя УГВР, який 10 липня зачитала на зібранні з цієї нагоди в селі Сприні на Львівщині Наталя Осьмак.

Член Національної спілки краєзнавців України **Ігор Федик** зі Львова надіслав статтю „Переверзії під червоним прапором“, у якій розглянув історію більшовицьких злочинів, скоєних в Україні під червоним прапором.

З **Українського Конґресового Комітету Америки** в Ню-Йорку надіслано заяву з нагоди 70-річчя проголошення в 1941 році Акта відновлення незалежної Української держави.

Василь Фіняк з Довнерз-Ґрову, Ілиной, в статті „Псалми Давидові в поетичних творах Тараса Шевченка“ дослідив звертання до біблійних текстів великого українського поета.

Ольга Муравейник з Івано-Франківська надіслала повідомлення про реєстрацію нової благодійної організації „Благовест-ІФ“, яка зобов’язується за дорученнями закордонних українців доглядати могили їхніх предків в Україні. Адреса фонду: „Благовест-ІФ“, вул. Василіянок, 62А, Івано-Франківськ, 76018 Ukraine. Тел.: (380-96) 412-1002 або (380-3422) 504-666. Електронна адреса: blago@blagovest.if.

Голова української громади **Олег Крат** з Інґольштадту в Німеччині прислав копію свого листа до усіх священиків Української Автокефальної Православної Церкви, в якому розповів про хор місцевих німців-козаків, які не знають української мови, але співають старослов’янською мовою Православну Літургію в Німецькій католицькій церкві.

Пригадаймо життя в таборах „ДП“

У травні минуло 25 літ від нашої першої зустрічі на Союзівці. Багато від того часу змінилося – нема вже всіх професорів, учнів чи мешканців табору. Залишилися лише спогади. Коли я знову переглядаю нашу скромну книжку „Збірник Української гімназії в Ашафенбурзі“, то переношуся думками в наші таборові дні і подивляю, що нам удалося зібрати так багато матеріялу до друку, що сьогодні вже було б неможливим.

Якраз цього року у Філядельфії створився комітет з представників усіх гімназій і учасників таборів, який хоче поглибити цю історію у формі триденної виставки фотографій, фільмів, документів тих часів з надією, що знайдуться дослідники, які зацікавляться історією таборів переселенців і удокументують усі факти та викажуть історичну правду і подадуть до історії тих часів – себто 1945-1949 років.

Звертаюся до всіх колишніх таборян – гімназистів, які мають якісь документи, світлини і пам’ятки, з проханням переслати їх до комітету для доброго висвітлення тих днів. Виставка плянується на травень 2012 року, спершу в Філядельфії, а може, ще й у інших місцевостях.

Адреса комітету: Komitet Arkhiviv Taborovoho Zhyttia, 700 Cedar Rd., Jenkintown, PA 19046.

Аня Дідур-Гаврилюк,
колишня учениця
ашафенбурзької гімназії,
Дженкінтавн, Пенсильванія

Про книжку В. Шкляра, що набрала великого розголосу в Україні

Мова йде про історичний роман „Чорний Ворон“ Василя Шкляра, який написав понад 10 художніх творів.

За цей роман йому було призначено найвищу нагороду України за 2010 рік в категорії художньої літератури. Коли появилася книжка, народний депутат Володимир Яворівський виголосив про неї промову у Верховній Раді, яка транслювалася по всій Україні. Книгу перевидано кілька разів великим тиражем.

„Чорний Ворон“ написаний на документальній основі – в текст включено чимало ориґінальних документів. Дія відбувається в Холодному Яру, недалеко від Чигирина. Це густі ліси, яри, горби, які здавна служили для довколишніх мешканців місцем охорони перед татарами і поляками. Тут збиралися гайдамаки під час повстання 1768 року.

Роман відтворює одну з найдраматичніших і найбільш замовчуваних сторінок української історії – боротьбу повстанців-холодноярців проти більшовицької окупаційної влади у 1919-1924 роках.

В книзі описаний побут повстанців, зворушливе вірне кохання, чари сліпої ворожки, що зцілює ранених, наставлення довколишнього населення. Головний герой твору – один з отаманів „Чорний Ворон“. Герой роману залишився вірним головному принципові життя: „Воля Україні або смерть“ (такий був напис на прапорах повстанців). Він залишився сам – непереможений, нескорений. У цьому сила роману.

Надія Дейчаківська,
Клівленд, Огайо

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Микола Дармохвал очолив управу Українського Музею

Микола Дармохвал

НЮ-ЙОРК. – 26 червня на річних загальних зборах Українського Музею обрано нового голову, яким став Микола Дармохвал, син Володимира Дармохвала, відомого громадського діяча з рідних земель, пластуна-сеньйора, засновника ресторану „Веселка" в Ню-Йорку.

М. Дармохвал став успішним професіоналом і працював у відомій вірмі „Джансон енд Джансон" понад 30 років, як старший директор. Тепер він перебуває на пенсії, але заснував свою неприбуткову комп'ютерну фірму і допомагає науковим установам й науковцям.

Загальні збори відкрив голова управи Ярослав Лешко, який привітав членів музею і запропонував програму нарад, яку прийнято без змін. Збори обрали президію у складі: Іван Лучечко – голова, Мотря Мілянич – секретар.

Я. Лешко виголосив звіт, у якому назвав особливо монументальні виставки „Україна-Швеція на перехрестях історії", художніх творів Остапа Заливахи, весільних строїв у минулому і сучасному, ретроспективну виставку „Світи Святослава Гординського", розповів про фестиваль фільмів з української тематики.

Було відзначено успішний бенкет з нагоди 35-ліття музею і п'яти років діяльности в новому приміщенні. Я. Лешко висловив подяку за дбайливо проведене відзначення 35-ліття музею усім членам Бенкетового комітету на чолі з Оксаною Тритяк і Мотрі Кузич.

Директор музею Марія Шуст зачитала список імпрез, подій, концертів, доповідей, презентацій нових видань, курсів писання писанок і традиційного печива, шкільно-виховних програм, виставок. Вона висловила подяку працівникам і добровольцям за допомогу у праці, а також щедрим жертводавцям, серед яких назвала Федеральну кредитову кооперативу „Самопоміч" у Ню-Йорку. Особливу подякувала д-рові Я. Лешкові за його віддану, жертвенну й щиру співпрацю.

Скарбник Зоряна Гафткович представила докладний п'ятисторінковий фінансовий звіт, підтверджений професійною компанією „Дротмен і Савків", який кожний учасник одержав при реєстраційному столі, при якому урядувала адміністративний директор Дарія Байко. Крім того, З. Гафткович, все представила і пояснила, вказала на фінансові потреби музею.

Голова Контрольної комісії Надія Цвях, звітуючи, сказала, що перевірено касові книги, записи у яких ведено згідно з прийнятими правилами, і вони докладно інформують про фінансовий стан музею. Вона запропонувала уділити управі музею абсолюторію. Пропозицію збори прийняли одноголосно.

Верифікаційна комісія у складі Христини Карпевич, Ярослави Рубель і Миколи Галева перечитала протокол попередніх загальних зборів і ствердила, що протокол повністю віддзеркалює перебіг нарад. Учасники зборів прийняли протокол.

Звіт голови Номінаційної комісії Марка Баха, який не міг бути на зборах, прочитала член комісії Х. Карпевич.

Комісія запропонувала обрати від громади головою управи М. Дармохвала, а до управи – Андрія Гарасим'яка, Адріяна Ґеврика, Ренату Голод і Любу Лабуньку. За них проголосовано одногосно. Від Союзу Українок Америки (СУА) до управи увійшла Роксоляна Мисило. Х. Карпевич уточнила, що Зірка Воронка, яка була шість років секретарем, більше не кандидувала. Її місце зайняла член управи Ліля Калат.

Збори переобрали той самий склад Контрольної комісії на чолі з Н. Цвях.

Перший заступник голови музею Маріяна Заяць (голова СУА) виголосила подяку Я. Лешкові йому за віддану успішну працю для музею і побажала успіхів у його дальших професійних плянах. До висловлених думок і побажань долучилась М. Шуст з букетом чудових квітів.

Новообраний голова М. Дармохвал подякував за вибір і довір'я. Він заявив, що докладе усіх зусиль, разом з членами, щоб музей діяв успішно.

Микола Галів

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в АМЕРИЦІ

ДОПОМОЖІТЬ ГІДНО ВІДЗНАЧИТИ 200-річчя ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

У березні 2014 року припадає Ювілей 200-річчя з дня народження поета і пророка України, Тараса Шевченка. Належно відзначити Ювілей патрона НТШ-А — це духовний, історичний і моральний обов'язок нашого товариства зокрема і української громадськости взагалі. Тому-то, ще у вересні 2009 року Управа НТШ-А ухвалила маштабний **Шевченківський Ювілейний Проєкт**, який має на меті відзначити Ювілей трьома фундаментальними науковими публікаціями і рядом наукових конференцій присвячених Поетові. Проєкт очолює Віце-президент і Науковий Секретар НТШ-А Професор Григорій Грабович.

Заплановані наукові публікації передбачають:

1. Критика про Шевченка, 1839-1861 рр. у двох томах. Перший том (приблизно 42 друковані аркуші, понад 800 ст.), що включатиме — вперше в історії — всю прижиттєву критику про Шевченка, передбачається вже на початку 2012 року.
2. Англомовна наукова монографія про Тараса Шевченка — праця над якою вже розпочалася.
3. Англомовний збірник праць про Шевченка і його добу. Перша в серії поширених наукових конференцій присвячених Шевченкові відбулася в березні 2011 року; плянується ряд подальших.

Беручи під увагу невідрадний стан гуманітарної і зокрема україністичної науки в сьогодішній Україні, різні ворожі виступи проти української історії та культури зі сторони високих посадовців, загальну байдужість до україністичної науки і по суті брак будь-якої нормальної наукової політики, годі сподіватися на гідне офіційне відзначення Шевченківського Ювілею саме в Україні.

Таким чином, завдання падає передусім на нас, на українську громадськість. Саме тому Ювілейний Шевченківський Проєкт, враховуючи вагомість цих роковин і їх значення для української нації закроєний так маштабно — і вимагає чималих коштів. Хоча праця над Проєктом вже розпочалася і оперативно продовжується, для повної його реалізації ***ми змушені звернутися за фінансовою підтримкою до нашої патріотичної громади***. ***Сподіваємося, що вона, як і не раз в минулому, зрозуміє, що підтримувати такий Проєкт — наш спільний, історичний обов'язок***.

Чеки з пожертвами просимо виписувати на ***Shevchenko Scientific Society***, з позначкою, що це на **Shevchenko Jubilee Project**, і висилати на адресу:

Shevchenko Scientific Society
63 Fourth Avenue, New York, NY 10003

НТШ-А дає посвідку на звільнення від податку.

Щиро дякуємо,

Д-р Орест Попович
Президент

Д-р Григорій Грабович
Віце-президент і Науковий Секретар

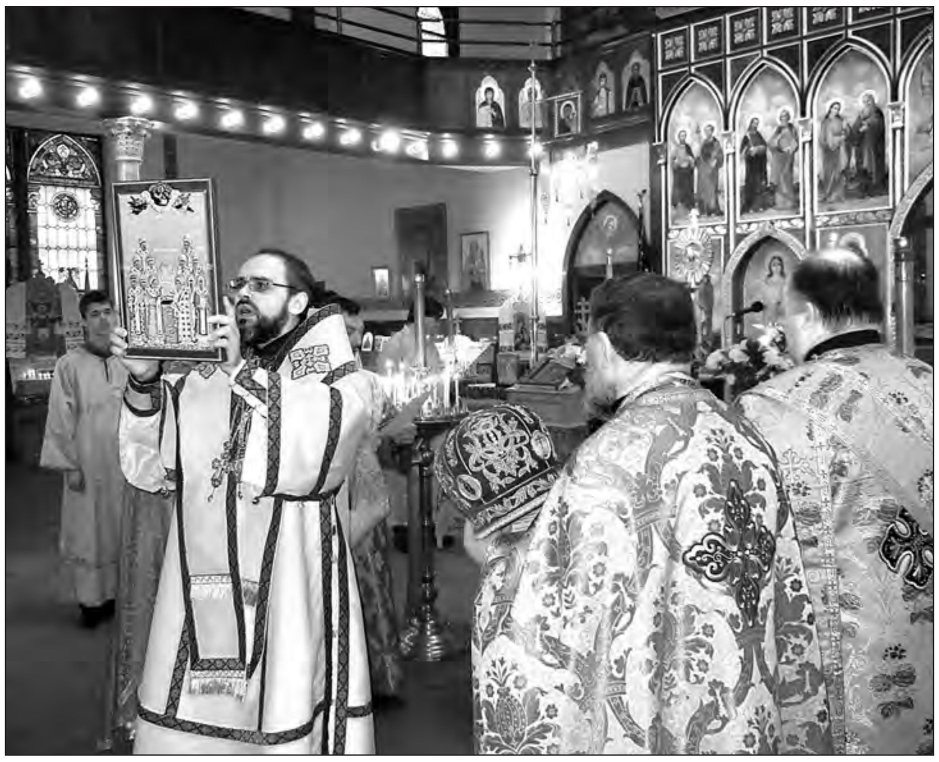
Молитовне вшанування Всіх святих землі української

ЧИКАҐО. – 26 червня, коли Українська Православна Церква (УПЦ) вшановує пам'ять Всіх святих землі української, парафіяни катедри св. Рівноапостольського великого Князя Володимира молились у соборі з правлячим архиєреєм Західньої Єпархії УПЦ США Єпископом Даниїлом.

Це церковне свято сповнене молитовного поклоніння іконам святих митрополитів київських, святих отців Києво-Печерської Лаври та копії ікони Почаївської Богородиці. З молитовним переспівом хору та дзвоном катедральних дзвонів розпочалася Літургія, під час якої Владика Даниїл надхненно проповідував про витривалість християнина – людини, створеної на образ і подобу Божу.

Після Літургії духовенство під проводом Владики Даниїла вшанувало піснеспівом „Величання" святих землі української.

Василь Пасакас,
іподиякон

Владика Даниїл благословляє вірних катедрального храму іконою святих митрополитів київських.

У соборі св. Володимира відбулась літня школа

ПАРМА, Огайо. – У соборі Української православної церкви св. Володимира відбулася 13-17 червня 15-та щорічна літня церковна школа. У ній 30 дітей брали участь у щоденних молитвах, навчанні релігії, співу, мистецтва, ремесла.

Частиною програми було відвідання пам'ятника жертвам Голодомору 1932-1933 років в Україні, встановленого на території собору, і музейної кімнати Голодомору, що є у парафіяльному центрі, у якій діє виставка фотографій страшного явища 1932-1933 років в Україні.

о. Іван Наконечний

Учні літньої церковної школи перед собором св. Володимира у Пармі, Огайо.

В Клівленді відбулися звітно-виборні збори

КЛІВЛЕНД, Огайо. – Українські Злучені Організації (УЗО) Огайо 2 червня провели річні звітно-виборні загальні збори, що відбулися в сумівській залі на „Верховині" в Пармі.

У зборах брали участь делеґати, які представляють понад 30 українських громадських організацій Великого Клівленду і штату Огайо. Вони входять до єдиної всегромадської організації УЗО.

Вступним словом збори відкрив голова управи УЗО Ігор Дячун. Далі збори вела президія в складі Андрія Футея, Євгена Палки та Іванни Шкарупи. Збори обрали новий склад управи УЗО, яку знову очолив І. Дячун.

Річні загальні збори Осередку Спілки Української Молоді ім. Гетьмана Богдана Хмельницького відбулися 6 березня в сумівському центрі „Верховина" в Пармі. Вступним словом збори відкрила голова управи СУМ Оля Міґелич. Далі збори вела президія у складі І. Дячуна, Петра Твардовського і Марійки Краснянської.

Учасники зборів хвилиною мовчання віддали шану пам'яті тих членів СУМ, які відійшли у вічність за минулий рік. До президії запрошено членку Крайової управи СУМ Христю Верещак. Підсумковий звіт зробила О. Міґелич. Головою осередку знову обрано О. Міґелич.

Третій відділ Організації Оборони Чотирьох Свобід України (ООЧСУ) провів річні загальні збори 22 травня в сумівській залі на „Верховині". Відкрив збори голова управи Ігор Оліяр.

Присутні вшанували хвилиною мовчання пам'ять своїх членів, які відійшли у вічність за минулий рік.

Зборами провадила президія в складі П. Твардовського, Богдана Рошецького і Романа Оленчина. Нову управу ООЧСУ очолив І. Оліяр.

Петро Скала

В УВУ – вибори

МЮНХЕН. – Під час літнього семестру в Українському Вільному Університеті 24 червня засідали факультетські ради та загальна професорська колеґія. Обидва форуми схвалили курс праці академічного сенату та подякували за виконану роботу. Відзначено, що за один академічний рік число студентів зросло на 25 відс.

Факультети обрали своїх деканів – проф. д-р Тамара Гундорова, відомий літературознавець, обрана деканом Україністичного факультету; проф. д-р Міхаель Мозер, австрійський україніст зі світовим іменем, очолив Філософічний факультет, а проф. д-р Марія Пришляк, політичний історик і спеціяліст з навчальних систем, стала деканом Факультету державних і економічних наук. Каденція триватиме до 30 вересня 2013 року.

Загальна професорська колеґія затвердила ряд номінацій і підвищень серед професури, котра з кожним роком поповнюється новими фаховими силами з України.

Підтверджено рішення Сенату присвоїти звання почесного доктора філософії письменникові Юрієві Андруховичеві, а також перекладачці та письменниці Вірі Вовк-Селянській. Університетські медалі за заслуги у ділянці україністики в німецькомовному світі присвоєно перекладачці Ірені Спех-Качанюк. Колеґія подякувала ректорові проф. Іванові Мигулові за його працю.

Обрано ректора на період до 31 грудня 2015 року. Вибір припав одноголосно на декана Україністичного факультету, відомого франкозавця і філолога проф. д-ра Ярославу Мельник, яка стала першою жінкою в історії університету, обраною на пост ректора.

Того ж дня відбулися загальні збори Товариства сприяння українській науці, що має за статутову ціль продовження діяльности УВУ.

Збори обрали нові керівні органи на дворічну каденцію у такому складі: проф. д-р Микола Шафовал – голова, проф. д-р Блянка Єржабкова – заступник голови, Юрій Кашуба – секретар і фінансовий референт, проф. д-р Я. Мельник і проф. д-р М. Мозер – члени управи. Контрольну комісію очолив д-р І. Мигул, а членами стали проф. д-р Франко Сисин та І. Спех.

25 червня відбулися загальні збори Товариства приятелів УВУ, що дбає про фінансову і оперативну базу університету.

Збори на передбачену статутом дворічну каденцію обрали нову управу у складі: голова – д-р Я. Мельник, заступник голови – І. Спех, секретар і фінансовий референт – д-р М. Шафовал.

Збори нагородили почесним членством довголітнього члена-засновника Товариства Івана Холявку, відданого приятеля університету.

На збори схвалено ряд заходів для ознайомлення широких кіл громадянства із суттю і завданнями УВУ, що діє на основі і в системі Баварського високошкільного закону і є неповторним здобутком української науки у світі.

Пресове бюро УВУ

ПОСТАТІ

Уклонімося козацькому отаманові Петрові Калнишевському

Цього року виповнюється 320 літ від дня народження останнього кошового отамана Запорізької Січі, славетного державного, політичного і дипломатичного діяча, талановитого полководця Петра Калнишевського. Українська Православна Церква Київського патріярхату приєднала праведного Петра Багатостраждального (Калнишевського) до лику святих для загального церковного шанування.

Син козацької вдови П. Калнишевський у восьмирічному віці потрапив на Запоріжжя, де навчався у школі при січовій Покровській церкві, а потім пройшов шлях від зброєносця-джури до кошового отамана. Під його керівництвом запорізькі козаки уславилися безприкладною мужністю у російсько-турецькій війні 1768-1774 років. У 1770 році за особливі заслуги в боях проти турецьких військ усьому війську Запорізькому було оголошено подяку за відвагу, а отамана нагородили найвищою нагородою імперії – орденом Андрія Первозваного. А 5 січня 1771 року Катерина II пожалувала П. Калнишевському золоту медалю, оздоблену діямантами, з власним портретом.

Та коли загроза з боку Кримського ханства відпала, за наказом імператриці, яку Тарас Шевченко охрестив „вражою матір’ю“, царське військо у 1775 році захопило, пограбувало і вщент зруйнувало ненависну для неї Запорізьку Січ. П. Калнишевського заарештували і наприкінці липня 1776 року заслали на довічне ув’язнення до Соловецького монастиря. Там кошовий отаман був по суті живцем замурований у камері Прядильної башти, як у кам’яному мішку.

Свого часу Дмитро Яворницький від старих монахів монастиря довідався, в яких нелюдських умовах перебував П. Калнишевський: „Коли кошового перевезли в інше приміщення, то від нього залишилося в камері більше як на два аршини нечистот; що, просидівши в тюрмі такий довгий час, він здичавів, став похмурий і втратив зір; що в нього, як у звіра, виросли великі пазурі, довга борода і весь одяг на ньому, каптан з гудзиками, розпався на лахміття і звалювався з плечей“. У 1801 році за загальною амнестією царя Олександра II був помилуваний і 110-річний П. Калнишевський.

Але він, не без іронії подякувавши за звільнення, відмовився від дарованої йому „волі“ і попросив дозволу дожити віку в обителі, до якої за 25 років встиг звикнути. Там він на 113-му році життя і помер 12 листопада 1803 року.

Заслуги П. Калнишевського перед Україною неоціненні. Він першим запровадив маштабне землеробство на степовому просторі південної України. Коли російські поміщики стали переселяти на українські землі своїх кріпаків, він вирішив на протидію їм швидко заселити їх козаками. Для цього створив на Запоріжжі нову соціяльну групу – посполитих, людей цивільних, що займалися ремеслом, землеробством і торгівлею. Результат не забарився.

Його попередник на посаді кошового отамана Григорій Федорів (Лантух), запевняв російських урядовців, що запорожці хліб не вирощують, та його в степу й мало родить. А за кошівства Калниша на Запоріжжі стали говорити: „Як був кошовим Лантух – не було чого всипати у лантух, а як став кошовим Калниш, то з’явились паляниця, корж і книш“. Завдяки йому Україна відтоді стала справжньою „житницею Европи“.

Кошовий отаман приділяв велику увагу розвиткові культури та духовности. Його коштом було споруджено багато храмів, зокрема церкви у Лохвиці, у Межигірському монастирі, у Ромнах, у його зимівнику (тепер село Петриківка). П. Калнишевський щедро обдаровував храми коштовними іконостасами, образами та книгами. У музеї його рідного села Пустовійтівка на Сумщині й досі зберігається Євангеліє, оправлене сріблом та оздоблене коштовним камінням, яке він подарував спорудженій ним же церкві св. Покрови.

Пам’ятник Петрові Калнишевському в селі Пустовійтівці.

День народження П. Калнишевського не відомий, його прийнято відзначати 12 липня, на День свв. апостолів Петра і Павла, а день пам’яті – 14 жовтня, на Свято Покрови Пресвятої Богородиці, яке водночас є Днем українського козацтва. Його земляки із Сумщини щорічно вшановують пам’ять кошового отамана в день св. Трійці.

Ряд громадських організацій, зокрема Благодійний фонд ім. Петра Калнишевського, виступили з ініціятивою оголосити 2011 рік роком Калниша, як з любов’ю називали кошового отамана в народі. Фонд звернувся з цією пропозицією до Президента України Віктора Януковича.

Але чи вистачить духу в державних мужів, не оглядаючись на Москву, вшанувати українського святого на найвищому рівні? У потаємних спецхранах зберігають нині північні сусіди архів П. Калнишевського, про існування якого довідалися невтомні розшукувані українських історичних реліквій та пам’яток.

Доречно згадати, що був у новітній історії України відрізок часу, коли державна влада демонструвала свою любов і повагу до постаті П. Калнишевського. Було це за прем’єрства і президентства Віктора Ющенка, який вважає леґендарного Калниша своїм предком. У ті роки з його ініціятиви на батьківщині кошового отамана в Пустовійтівці було споруджено дерев’яну Троїцьку церкву, створено державний історико-культурний заповідник „Посулля“. До меморіяльного комплексу П. Калнишевського, окрім храму та сільського музею, увійшов пам’ятник кошовому, встановлений у 1991 році. Саме біля нього тепер вся Сумщина щорічно проводить „Калнишеву раду“ – козацьке свято з Молебнем, урочистою ходою, козацькими розвагами, концертами.

Одеські просвітяни у переддень року Калниша вирішили нагадати місцевому керівництву про обіцянку відкрити в місті у 2009 році пам’ятник кошовому отаманові. Ініціював це тодішній губернатор Микола Сердюк. Було проведено конкурс на найкращий проєкт монумента. Переможцями було визнано київських скульпторів Петра Дроздовського, Миколу Обезюка і архітектора Анатолія Гайдамаку, які запропонували зобразити отамана верхи на коні, з пікою і козацьким стягом. Передбачалося, що пам’ятник буде встановлений на розі проспектів Шевченка й Ґаґаріна. Нічогісінько з того не зроблено, натомість саме в цей час було встановлено пам’ятник Катерині II – найлютішому катові українського народу.

В Україні вже є досвід вшанування великого діяча. На шляху до села Пустовійтівка кожного зустрічає символічний знак у вигляді трикутника, на якому зазначено: „До с. Пустовійтівка – 2 км, до Запорізької Січі – 511 км, до Соловків – 1,551 км“. Отак поєднані три знакові точки, пов’язані воєдино долею П. Калнишевського.

У Донецьку Братство св. праведного Петра Калнишевського діє при однойменній парафії Української православної церкви Київського патріярхату. Моляться братчики за полеглих козаків і за відновлення козацтва перед образом „Святий праведний Петро Калнишевський“, яку на їхнє замовлення два роки тому написав донецький митець Тарас Носар.

Уклонімося ж П. Калнишевському, який своїм життям та боротьбою доводив, що можна уярмити тіло, але не можна уярмити душу.

Станіслав Змієвський,
Одеса

Євген Коновалець...

(Закінчення зі стор. 5)

і їхні спорадичні пориви губляться в морі української дійсности.

Маючи за собою світлі й героїчні події воєнних і повоєнних років, в українській державі їхні послідовники опинилися на узбіччі українського політичного і громадського життя. Це і є результат трагічних подій, які охопили наймогутнішу українську державницьку силу після загибелі Є. Коновальця.

Сьогодні, у річницю Є. Коновальця та в дні його трагічної загибелі (а разом з тим і загибелі Симона Петлюри, бо дати збігаються), українство опинилося перед обличчям серйозної загрози.

Суспільство тоне у зливі порожньої і псевдо-патріотичної риторики. Втрачається відчуття найважливішого – відчуття вартостей та єрархії загроз, перед якими воно опинилося.

В Україні влада замінила політику геноциду, цебто біологічного винищення народу, політикою етноциду. І виникає питання: що є більшою загрозою для народу – геноцид чи етноцид? Етноцид, хоч фізично зберігає націю, зате нищить її духовно. Нація втрачає свою національну свідомість, бажання мати окрему державу, творити власне майбутнє.

Віками російська імперська влада, згодом комуністична, а зараз частина владної верхівки вже в незалежній Україні сприяли і сприяють перетворенню суспільства на пасивну, зопортунізовану, обивательски наставлену безвольну і апатичну масу, над якою можна як завгодно панувати та яку можна до безконечности експлуатувати.

Українську політичну й громадянську дійсність доведено до такого стану, що сьогодні не видно в Україні жодної групи, партії чи організації, яка була б моделлю, стерном, орієнтиром, котрим свого часу постала ОУН Є. Коновальця.

Велику працю Євгена Коновальця після розколу зведено до посередности, його роздріблений твір опинився на марґінесі українського політичного й громадського життя, від чого страждає весь український політикум.

Сьогодні потрібно справжнього героїзму, щоб повірити в Україну, в яку ще так недавно вірили В’ячеслав Чорновіл, Василь Стус, Василь Симоненко, Іван Світличний, Євген Сверстюк, Іван Дзюба і багато інших. Для цього треба в першу чергу переступити рубікон упереджень і внутрішньої нетерпимости.

Сьогодні, після двох етапів: етапу С. Петлюри – збройної боротьби за державність, етапу Є. Коновальця –революційно-підпільної боротьби – українство опинилася на третьому етапі боротьби вже в самостійній Україні.

Це боротьба за людські й національні права того народу, який виборов цю державу. І ця боротьба триватиме. Відійдуть одні, на їхнє місце прийдуть інші, більш завзяті. Так, як було за радянських часів: гинули одні, на їхнє місце приходили інші. Коли загрожене майбутнє народу, тоді боротьба ведеться за те, що в цього народу опинилося в найбільшій небезпеці.

Нам потрібне переосмислення самих себе і нашої дійсности, щоб не бути „пізніми іванами“, а вирватись, боротись і перебороти, щоб стати одним з передових народів світу.

Історико-археологічні дослідження резиденції Івана Мазепи в Батурині

д-р Володимир Мезенцев
Спеціяльно для „Свободи"

Цитадель фортеці Батурина XVII ст., відбудована за археологічними даними у 2008 році.
Фото: Володимир Мезенцев

Незважаючи на політичні зміни в Україні, українсько-канадська археологічна експедиція плідно продовжила розкопки у Батурині на Чернігівщині минулого літа. З 2001 року цей проєкт спонзорують Канадський інститут українських студій (КІУС), Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці (НТШ-А) та Понтифікальний інститут середньовічних студій (ПІСС) Торонтського університету. Провідний історик Гетьманщини, директор КІУС проф. Зенон Когут очолює Батуринський проєкт. Президент НТШ-А проф. Орест Попович є його патроном та академічним дорадником.

Керамічна глазурована плита з гербом і монограмою Івана Мазепи з опорядження фасадів його гончарівського палацу. Мальована реконструкція С. Дмитрієнка та Володимира Мезенцева.

На жаль, субсидія від української держави на розкопки у Батурині 2010 року була значно скромнішою, ніж за часів Президента Віктора Ющенка. Це змусило зменшити на третину число учасників археологічної експедиції та обсяг торішніх польових досліджень у порівнянні до максимальних розмірів експедицій 2008-2009 років. Минулого літа в розкопках Батурина брало участь близько 100 студентів і науковців з університетів і музеїв Чернігова, Ніжина, Києва, Батурина, Глухова, Сум, Харкова, Львова, Кам'янця-Подільського, Чернівців, Кіровограду, Мелітополя (Україна), Торонто та Едмонтону (Канада). Керівником експедиції є д-р Володимир Коваленко (Чернігівський університет), а її співкерівником та екзекутивним директором проєкту від Канади — д-р Володимир Мезенцев (КІУС).

У дослідженні Батурина беруть участь відомий історик княжої Руси проф. Мартін Дімнік (ПІСС) та докторант-фолкльорист Гусейн Ойлупінар з Альбертського університету в Едмонтоні, який вивчає спадщину українського козацтва.

1669 року Батурин став столицею козацької держави і досяг зеніту свого розвитку за блискучого правління гетьмана Івана Мазепи (1687-1709).

У 1708 році І. Мазепа в союзі зі Швецією виступив проти зростаючої контролі Москви над Гетьманщиною. Цар Петро І послав 20 тис. війська оволодіти повсталим Батурином. Військо захопило, пограбувало і спалило місто, вигубило його залогу та мешканців без огляду на стать і вік, загалом близько 14 тис. осіб. За наказом царя, цілковите знищення столиці козацької України мало бути прикладом жорстокого покарання для інших „зрадників", які підтримали визвольні змагання І. Мазепи.

Розкопки в Батурині підтверджують і суттєво доповнюють писемні відомості та народні перекази про масову загибель цивільного населення під час різанини й пожежі міста та руйнацію церков у його фортеці нападниками в 1708 році. 500 років Мазепина твердиня стояла у руїнах, згарищах і пустці. Останній гетьман Лівобережної України Кирило Розумовський (1750-1764) відбудував місто і повернув йому статус столиці козацької держави. Після його смерти у 1803 році Батурин занепав і перетворився на незначне містечко.

Минулого року експедиція продовжила розкопки споруд головної резиденції І. Мазепи на Гончарівці за два кілометри від батуринської фортеці. Наприкінці 1690-их років гетьман побудував там цегляний палац, де знаходились його приватні покої, заля для рецепцій, державна скарбниця, архів, бібліоте-

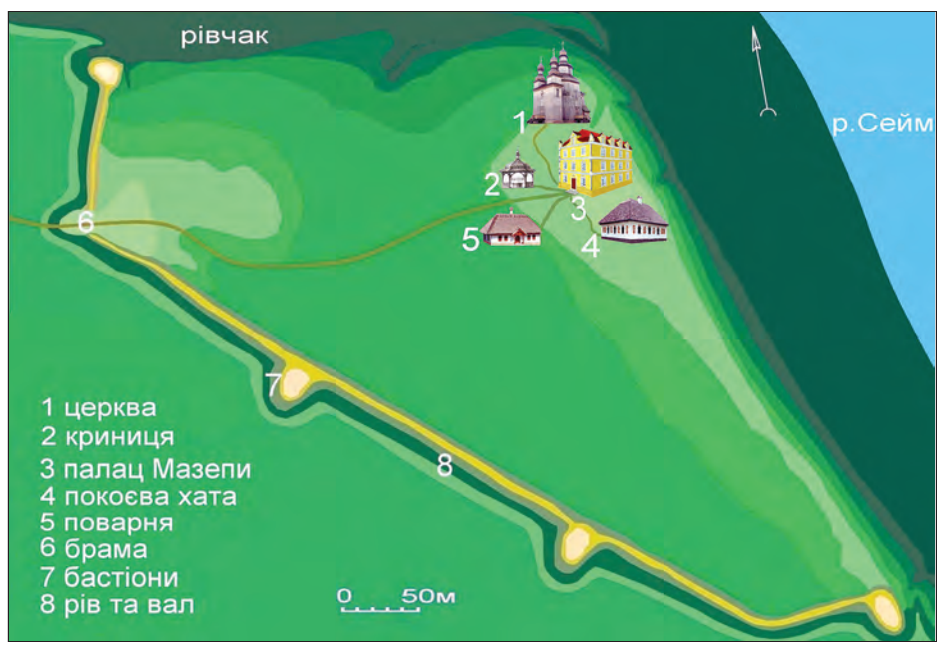
(Продовження на стор. 13)

Комп'ютерні реконструкції фрагментованої теракотової плити з гербом та монограмою Івана Мазепи від оздоблення екстер'єру його палацу на Гончарівці В. Сидоренка за фото Володимира Мезенцева і малюнками Юрія Ситого, С. Дмитрієнка та В. Мезенцева.

Палац, покоєва хата і церква Мазепиної садиби на Гончарівці. Гіпотетична реконструкція Володимира Мезенцева, малюнок і комп'ютерний колаж С. Дмитрієнка.

Плян укріпленої садиби Івана Мазепи на околиці Батурина – Гончарівці (за Володимиром Коваленком, Юрієм Ситим та Володимиром Мезенцевим). Комп'ютерна графіка С. Дмитрієнка.

Історико-археологічні дослідження резиденції Івана Мазепи в Батурині

(Продовження зі стор. 12)

ка, зібрання картин та антикварної зброї.

У цьому заміському замку гетьман влаштовував наради і бенкети з полковниками й урядовцями, святкування Великодня з традиційними з'їздами козацької верхівки, приймав послів французького і польського королів та сербських єпископів. Для розваги І. Мазепи і його гостей на прийняттях грала західня музична капеля. Там служили два німецькі лікарі, аптекар-перекладач з німецької мови, кілька італійських майстрів та слуги-поляки, які використовувались також для охорони і таємних зносин з союзними маґнатами Речі Посполитої та шведським королем. Охороняло садибу 300 мушкетерів сердюцького полку, що наймались з українців та чужинців.

Археологічні дослідження залишок Мазепиного палацу в 2009-2010 роках свідчать, що його пограбувало і спалило московське військо у 1708 році. Торішнього літа археологи майже закінчили багаторічні розкопки підмурків та розвалів стін палацу і підготували уточнені плян та комп'ютерні реконструкції його екстер'єру. Палац мав порівняно великі розміри, три наземні поверхи з мансардою (усього п'ять ярусів разом з підвалом) та типовий зовнішній пластичний декор західнього бароко. Знайдені керамічні профільовані карнизні бльоки палацу підкріплюють уявлення дослідників про його багатоповерховість.

Палац Гончарівки побудували й прикрасили загалом за стилем зрілого віленського (вільнюського) бароко, збагаченого декоративними елементами архітектури Києва XVII-XVIII ст. Такими є знайдені археологами фраґментовані напівсферичні керамічні деталі з рельєфними розетками, вкриті багатобарвною поливою.

Дослідники підготували мальовані кольорові реконструкції п'яти орнаментальних типів розеток та комп'ютерну реконструкцію чільного фасаду палацу з такими керамічними оздобами. Їх прибивали цвяхами до фризів антаблементу верхнього чи усіх поверхів споруди. Різні типи розеток чергували там низками.

Цей прийом опорядження антаблементу полив'яними поліхромними розетками широко застосовували в мурованій церковній та монастирській архітектурі Києва гетьманського періоду і звідти перенесли до палацу Гончарівки. В інших будовах Батурина та житлах України в цілому такі керамічні елементи невідомі.

У 2009-2010 роках серед решток гончарівського палацу знайшли уламки керамічних теракотових та глазурованих багатоколірних плит із зображенням герба з монограмою І. Мазепи. Правдоподібно, вони вінчали портали входів. Археологам вдалось встановити їх розмір і зробити мальовані та комп'ютерні реконструкції двох плит. Вони мають рельєфи якореподібного хреста, півмісяця з людським обличчям та шестикутної зірки в обрамленні стилізованих гірлянд. Геральдичні символи оточують вісім літер – І. М. Г. В. Ц. П. В. З. – абревіятура імені та титулу власника герба: Іван Мазепа, Гетьман Війська Царської Пресвітлої Величности Запорізького. Це є унікальне зображення Мазепиного герба, виконане різнобарвною глазур'ю на кераміці. Простежується вплив графічного мистецтва києво-чернігівської школи на його дизайн.

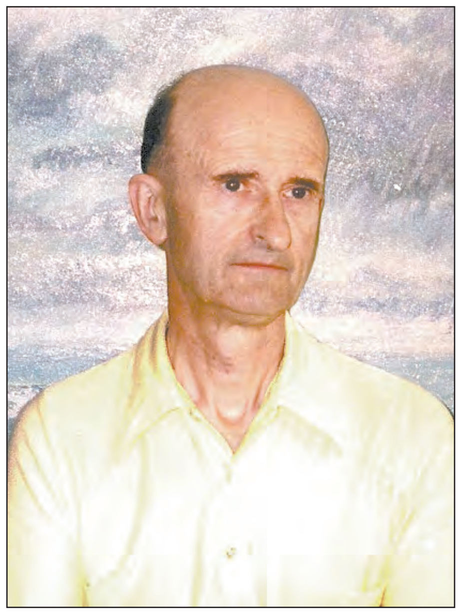
Спеціялісти відзначають високий художній і технічний рівень геральдичних плит, розеток та пічних кахлів палацу на Гончарівці й вважають, що їх виготовили найдосконаліші керамісти-кахлярі Гетьманщини, яких І. Мазепа запросив до Батурина з Києва.

На думку дослідників, гетьман сам замовив набір та декор керамічних облицювальних деталей для своєї столичної резиденції, і вони говорять про його витончений артистичний смак. Таким чином, палац І. Мазепи на батуринській околиці Гончарівці виділявся монументальністю, багатоповерховістю, модною західньою барокковою архітектурою та розкішними керамічними прикрасами київського зразку серед тогочасних світських споруд козацької держави.

У 2009-2010 роках археологи почали дослідження решток сусідніх з палацом дерев'яних будов і запропонували перші гіпотетичні комп'ютерні реконструкції цього архітектурного комплексу. На південь від палацу майже повністю розкопали котлован великого зрубного житла з господарчим під-

(Закінчення на стор. 14)

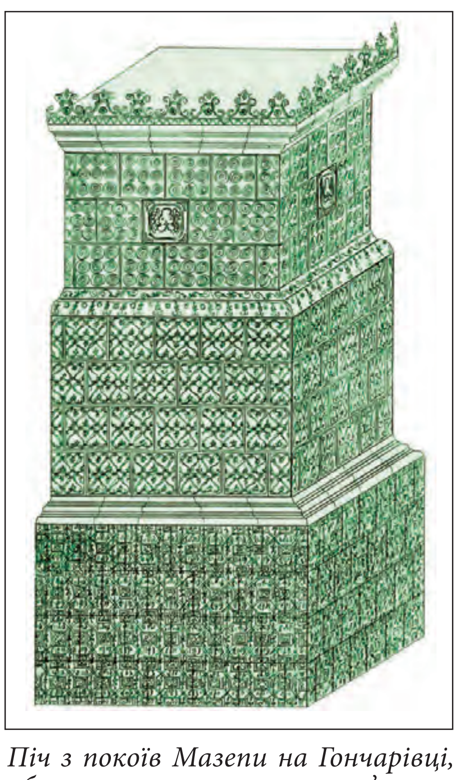

Володимира та Роман Василишини (Філядельфія), щедрі благодійники Батуринського проєкту.

Уламок керамічної глазурованої плити із зображенням шестикутної зірки, геральдичного символа Івана Мазепи. Розкопки Гончарівки 2010 року.
Фото: Володимир Мезенцев

Піч з покоїв Мазепи на Гончарівці, облицьована зеленими полив'яними кахлями з рослинно-геометричними орнаментами. Реконструкція і малюнок Л. Мироненко.

Мідяний хрест XVII ст., який було знайдено біля садибної церкви.
Фото: Володимир Мезенцев

Комп'ютерна реконструкція розбитої глазурованої кахлі з зображенням янгола, з обличкування печі палацу Івана Мазепи на Гончарівці (В. Сидоренко за фотографією Володимира Мезенцева).

Фраґмент гетьманської гармати, підірваної московським військом у 1708 році, і знайдений на Гончарівці. Археологічний музей Батуринського заповідника.

Уламки полив'яних пічних кахлів з рельєфними рослинними візерунками. Розкопки Гончарівки 2009 року.
Фото: Володимир Мезенцев

Історико-археологічні дослідження резиденції Івана Мазепи в Батурині

(Закінчення зі стор. 13)

валом. Здогадно, воно мало чотири кімнати і було приміщенням для гостей чи прислуги, що згадується в документах як „покоєва хата“. Житло було пограбоване нападниками у 1708 році і розібране в другій чверті XVIII ст.

Минулого року на північний захід від палацу відкрито підкліт дерев’яної споруди, яка попередньо ідентифікується з церквою Мазепиної садиби. У серпні експедиція плянує розкопати її залишки і перевірити таке припущення.

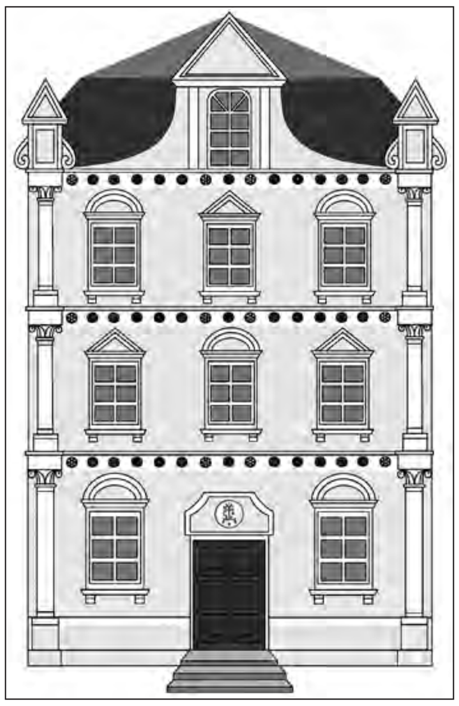
Поруч з цією будовою знайшли рідкісний масивний підвісний хрест з мідяного сплаву в формі чотирилисника (квадрифолій) XVII ст. На ньому є рельєфи Розп’яття та на зворотньому боці, можливо, св. Іллі Пророка, погруддя святих та грецькі написи. Такий хрест називається „наперсним“. За І. Мазепи його носило найвище духовенство.

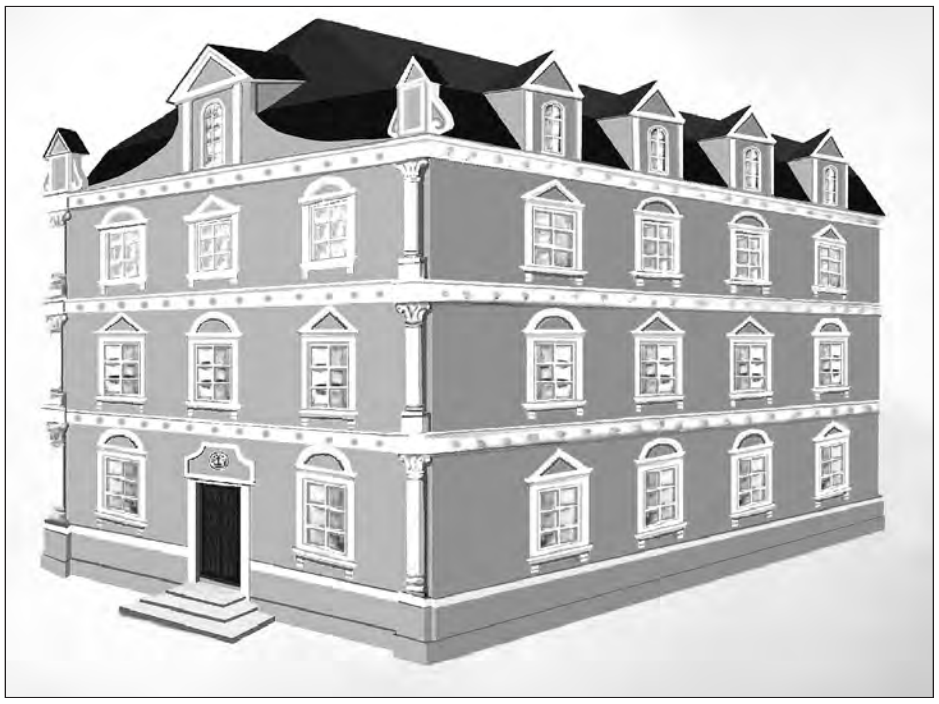
Знайдений хрест також міг бути реліквією, привезеною з місць християнського паломництва чи пов’язаною з культом якогось святого, і зберігатись у церкві або палаці. Чи не загубили його під час пограбування Мазепиного двору?

У 1995 році на захід та південний захід від палацу археологи виявили рештки поварні, комор, льохів, колодязя, підземного ходу та інших дерев’яних і земляних господарчих й службових споруд цього комплексу.

За описами Батурина, на Гончарівці та в сусідніх слободах були садиби двох кухарів і слуг І. Мазепи, замкового священика Василя Пескового та прилуцького полковника Дмитра Горленка (1660-1731), одного з довірників і однодумців гетьмана. Мазепин двір мав сад, а в межах валів Гончарівки були березовий гай та орне поле. Укріплена площа головної резиденції гетьмана сягає дев’ять гектарів.

У ході торішніх розкопок знайдено три срібні монети польського короля Сиґізмунда III Вази (1587-1632), дві російські мідяні монети, два імпортні керамічні мундштуки від голяндських люльок, теракотову декоровану козацьку люльку (чубук) та бронзовий литий бічний ґудзик з рельєфною орнаментацією місцевої продукції XVII-XVIII ст.

Чоловий та бічний поздовжній фасади Мазепиного палацу на батуринській околиці Гончарівці (перед 1700 роком). Реконструкції Володимира Мезенцева, комп’ютерна графіка С. Дмитрієнка.

Багато фраґментів потрощеного і оплавленого скляного посуду, обпалених полив’яних кахлів та плиток підлоги палацу, мідяний ґудзик від російського армійського мундиру, свинцева мушкетна куля та уламки залізних замків є археологічними свідченнями про захоплення, пограбування і спалення Мазепиної резиденції у 1708 році.

Археологи не виявили на Гончарівці слідів військових дій та людських решток. Вірогідно, царське військо зайняло цю відносно слабо укріплену заміську оселю без бою. Частина її мешканців, слуг та охорони, особливо наближені до І. Мазепи старшини такі, як полковник Горленко, пішли з ним до шведської армії. Решта, мабуть, перейшла з Гончарівки до міцнішої батуринської фортеці і там розділила трагічну долю її захисників, як замковий священик о. В. Песковий.

Археологічні та історичні дослідження залишок валів, бастіонів, палацу та інших споруд подвір’я І. Мазепи на околиці Батурина поповнили наші знання про фортифікацію, архітектуру, декор, плянування і забудову багатих садиб-замків українських гетьманів.

* * *

В результаті 10-літніх розкопок ця гетьманська резиденція стала найкраще вивченою археологічно і найважливішою в Україні.

Торішні розкопки Батурина та підготування публікацій підтримали щедрими ґрантами і дотаціями Фонд катедр українознавства при Гарвардському університеті (директор д-р Роман Процик), Українсько-американська асоціяція університетських професорів (президент проф. Любомир Винар), Українська Православна Церква в США, „The John and Mary A. Yaremko Foundation”, Дослідний інститут „Україніка“ (президент Орест Стеців), Ліґа Українців Канади (попередній голова Крайової управи д-р Олег Романишин та теперішній голова О. Стеців), Ліґа Українок Канади (тодішня голова Христина Бідяк), фундація „Прометей” (голова Марія Шкамбара), Кредитова спілка „Будучність”, Українська кредитова спілка (головний управитель Тарас Підзамецький), Асоціяція українських вчителів Канади (персонально Кароліна Малецька), Рада у справах культури Світового Конґресу Українців (голова Анна Кісіль), ресторан „Золотий Лев“ (власниця Анна Кісіль) у Торонто, Меморіяльний фонд ім. Марусі Онищук та Іванка Харука при КІУС (засновник Петро Малофій, Едмонтон), Фонд „Поміч Україні” у Монреалі (голова Богдан Баб’як).

Дослідники Батурина щиро дякують поетесі Володимирі Василишин з роду славнозвісного гетьмана запорозького козацтва Михайла Дорошенка (1623-1628) та її чоловікові Романові Василишинові з Філядельфії за їхній надзвичайно щедрий гетьманський дар на розбудову цього проєкту. Вони довідалися про нього з статті автора про архітектурно-археологічні дослідження Батурина 2009 року, надрукованій в „Свободі“. Користуємось нагодою вельми подякувати редакції цієї авторитетної газети за чудову публікацію есеїв з численними ілюстраціями.

* * *

Враховуючи теперішню політичну і економічну ситуацію в Україні, продовження розкопок Мазепиної столиці та публікації їх результатів залежать від підтримки спонзорів та доброчинців у США та Канаді.

Тих добродіїв, які бажають допомогти новим археологічним, історичним та архітектурним дослідженням Батурина, відтвореню вигляду зруйнованих будов Мазепиного двору та оприлюдненню цих матеріялів, ласкаво просимо надіслати чеки з пожертвами за адресою: Prof. Zenon Kohut, Director, Canadian Institute of Ukrainian Studies, 430 Pembina Hall, University of Alberta, Edmonton, AB, Canada T6G 2H8. Будь ласка, випишіть Ваші чеки на: Canadian Institute of Ukrainian Studies, Memo: Baturyn Project. Цей інститут надішле усім жертводавцям офіційні посвідки про звільнення внесків від оподаткування. Їм буде висловлено подяку в пов’язаних з проєктом публікаціях та публічних лекціях.

По додаткову інформацію про дослідження Батурина просимо звернутись до автора цієї статті на адресу: Dr. Volodymyr Mezentsev, 100 High Park Ave., Apt. 808, Toronto, ON, Canada M6P 2S2. Тел.: (416) 766-1408. Електронна пошта: v.mezentsev@utoronto.ca.

У В. Мезенцева можна замовити диск DVD з його багатоілюстрованою лекцією „Розкопки і архітектурні реконструкції у Батурині 2008 року та відзначення 300-ліття Батуринської трагедії“ (45 хв. українською мовою), а також диск DVD чи відеокасету VHS-NTSC з професійним науково-популярним документальним фільмом про історію і культуру Батурина козацьких часів та розкопки міста у 2001-2002 роках українською чи англійською мовами. Цей фільм щоденно демонструвався на виставці „Україна-Швеція“ в Українському музеї Нью-Йорку у 2010 році і дістав схвальні відгуки відвідувачів та музейної адміністрації.

Дослідники Батурина щиро дякують українцям США та Канади за щедру підтримку протягом 10 років і сподіваються з Вашою допомогою відкрити нові сторінки славної й драматичної історії столиці козацької України.

На останньому козацькому редуті

На Дубенському козацькому редуті.

СЕМИДУБИ, Рівненська область. – Завершальною бойовою сутичкою Берестецької битви, в якій військо Богдана Хмельницького змушене було відступати, вважається баталія між селами Плоска й Семидуби, де 10 липня 1651 року сотня козаків з полку Івана Богуна у бою з польським наступальним загоном прийняла останній смертельний бій, прикриваючи відхід побратимів.

На місці пагорбу, де поховали загиблих вояків, споруджено меморіяльний редут. 3 липня тут зібралася громада, щоб у молитві поклонитися перед пам’яттю українських патріотів.

Після Панахиди, яку відслужили 20 священиків, відбулася культурно-масова програма з українськими піснями, козацькими змаганнями, частуванням козацькою кулешею. На редуті відбувся також конкурс дитячих січових загонів.

Євген Цимбалюк

Важке повернення козака М. Смайлі

СМІЛА, Черкаська область. – Настоятель церкви Різдва св. Івана Хрестителя в Смілі о. протоєрей Михайло Шевчук будує новий храм, але грошей не вистачає, тому він через „Свободу“ звернувся до земляків за кордоном з проханням про допомогу. Одним з перших привіз гроші колишній житель села Носачева Тимофій Липовий, який тепер живе в Ню-Йорку.

Андрій Зварун з Тексасу прислав 100 дол. Він народився на Тернопільщині. Батьки навчили його рідної мови. Деякий час він працював в українському видавництві „Смолоскип”. Його голова Осип Зінкевич якось дав йому почитати книгу Леоніда Мосендза, який написав про американця Майка Смайлі, котрий після Першої світової війни потрапив до України, був кулеметником у війську Української Народної Республіки, усвідомив, чому Україна прагне самостійности.

Виявилося, що його прадід виїхав до Америки з Сміли і був козацького роду. Прізвище американця походило не від англійського слова „посмішка“, а від місця народження прадіда.

В одній з сутичок більшовики полонили М. Смайлі з Америки і запропонували йому назватися американцем і тоді, мовляв, його відпустять. Але вояк відповів: „Я – українець!”. Його розстріляли разом з побратимами. На цьому оповідання закінчилося.

Я зацікавився особою письменника, про якого раніше в Україні нічого не чув. Л. Мосендз лише в дорослому віці, як і герой його оповідання, усвідомив себе українцем.

Ось свідчення самого письменника: „До 1918 року я був російським (не малоросійським) патріотом. Коли був 1913 року перепис – всі написали, що вони малороси, лише я й один – що ми „русскіе”. Але вже через місяць я став українським націоналістом”.

Мосендзову свідомість перевернуло потужне піднесення українського духу, яке Володимир Винниченко назвав „відродженням нації”. Л. Мосендз був старшиною армії Української Народної Республіки. Помер у Швайцарії 13 жовтня 1948 року.

1937 року власник найбільшого львівського видавничого концерну „Українська преса” Іван Тиктор, видав збірку оповідань Л. Мосендза „Людина покірна”, в основу яких покладено безпосередні враження автора від громадянської війни в Україні. Саме у ній і вміщено новелю про повернення козака М. Смайлі, зміст якої розповів А. Зварун. На жаль, знайти її в Україні ще не вдалося.

А в Смілі будують храм. Колись у ньому будуть викарбувані прізвища всіх жертводавців. Напевне, варто було б викарбувати там прізвища Л. Мосендза та М. Смайлі. Хоча б таким чином герой-американець повернеться на землю своїх предків.

Олександер Вівчарик

Чеський ґітарист Степан Рак знайшов на Закарпатті свою батьківщину

ПРЯШІВ, Словаччина.– „Я – твій брат", – сказав сивоволосий дідусь Володимир Сливка всесвітньовідомому чеському ґітаристові Степанові Ракові в червні 2009 року – після концерту в Софії Київській перед камерами найпопулярнішої телепрограми „Чекай мене". Брати, які раніше ніколи не бачили один одного, обнялися і заплакали.

Після нападу угорських військ на Карпатську Україну в березні 1939 року тисячі закарпатців, рятуючись від переслідувань, втікали в радянську Україну.

16-річна Василина Сливка з села Шандрово (нині Олександрівка) Хустського району теж перейшла кордон і здалася радянським прикордонникам. Ті ж повернули її угорським прикордонникам.

В хустській тюрмі її щодня били гумовими палицями. Після трьох місяців звільнили, і дівчина 20 лютого 1941 року знов здалася радянським прикордонникам.

В селі Олександрівці Степана Рака привітали хлібом і сіллю та подарували вишивану сорочку. *Фото: Магда Мушинка*

Оскільки це вже була її друга спроба втечі в СРСР, її визнали угорською шпигункою і засудили на три роки позбавлення волі. Кару вона відбувала в Казахстані.

В 1943 році В. Сливка вступила добровольцем в Чехословацький військовий Корпус генерала Людвика Свободи і пройшла з ним весь його бойовий шлях – від Бузулуку до Праги. Тоді ж покохала офіцера корпусу Степана Заколянського і народила сина Степана.

Коли дитині минув восьмий місяць, залишила її у своєї подруги і поїхала відвідати рідних у Шандрово. Саме в той час приєднали Закарпатську Україну до СРСР і державний кордон закрили. В. Сливка не змогла повернутися до сина.

Дитину усиновили чехи Марія та Йозеф Раки з Радотіна, у сім'ї яких С. Рак прожив ідеальне дитинство, бо батьки любили його, в усьому йшли йому назустріч, особливо в його музичних зацікавленнях. Він закінчив музичну школу, відтак – консерваторію, потім – Академію музичних мистецтв (кляса ґітари) та став всесвітньовідомим ґітаристом, композитором, автором численних творів, підручника гри на ґітарі, першим професором гри на ґітарі у своїй alma-mater, автором 30 компакт-дисків, засновником кількох ґітарних шкіл за межами Чехії тощо. З концертами виступав у 72 країнах, включно з США, Канадою та країнами Південної Америки.

Про своє походження він довго не знав, а коли довідався, то дав слово названим батькам, що з поваги до них не буде цікавитися цим. Але після концерту в Москві в січні 2009 року ґітарист розповів журналістам історію свого походження. Журналісти розшукали його брата Володимира, і в червні того ж року брати зустрілися перед телекамерами.

Після одного з концертів у Празі С. Рак через мого друга Франтішка Ґіблу попросив мене , як дослідника історії й культури Закарпаття, зайнятися дослідженням життя його матері. Я розшукав документи про участь Василини-Цецилії Сливки в Корпусі генерала Л. Свободи, свідоцтво про народження і хрещення її сина, а також кримінальну справу В. Сливки про її засудження і реабілітацію.

Для С. Рака це було величезне відкриття, і він вирішив в честь своєї матері дати серію концертів на Закарпатті разом зі своїм другом – Народним артистом Чехії Альфредом Стрейчком.

Перший концерт перед українською громадою Пряшева відбувся в Генеральному консульстві України 24 травня.

З Пряшева ми з дружиною Магдою супроводжували артистів до Ужгороду, де артисти виступили з концертом у великій залі Закарпатської обласної філармонії, а потім – в Хусті та Мукачеві.

26 травня артисти завітали до села Олександрівки, де живе розгалужена рідня ґітариста (в матері були три брати та три сестри, і всі багатодітні). На порозі її рідної хати (нині вже перебудованої й оновленої) хлібом і сіллю привітала племінника його 83-річна тітка Марія (мати 12 дітей).

З Черкаської области прибула сестра Степана Люба Сливка, яка вже 31 рік не була в рідному краї. Одна з двоюрідних сестер подарувала братові чудову вишивану сорочку. Рідня на його пошану влаштувала багате погощення.

З рідної хати всі вирушили до дерев'яної церкви св. Параскеви з XV ст. (на жаль, дуже занедбаної), в якій була хрещена мати Степана і всі її предки. Ґітарист на пошану матері заграв свою улюблену композицію „Псалом царя Давида".

З Олександрівки поїхали на цвинтар до недалекого села Буштина, де вічним сном спочиває В. Сливка. І тут С. Рак подарував матері свою улюблену композицію.

У концертній залі Музичної школи в Хусті, коли С. Рак появився на сцені в щойно придбаній українській сорочці-вишиванці та з ґітарою в руках, оплескам не було кінця-краю.

Після концерту брат Володимир запросив гостей у свою хату, де нас чекали багато накриті столи та ціла армія двоюрідних братів та сестер Степана, їхніх дітей, внуків і навіть правнуків.

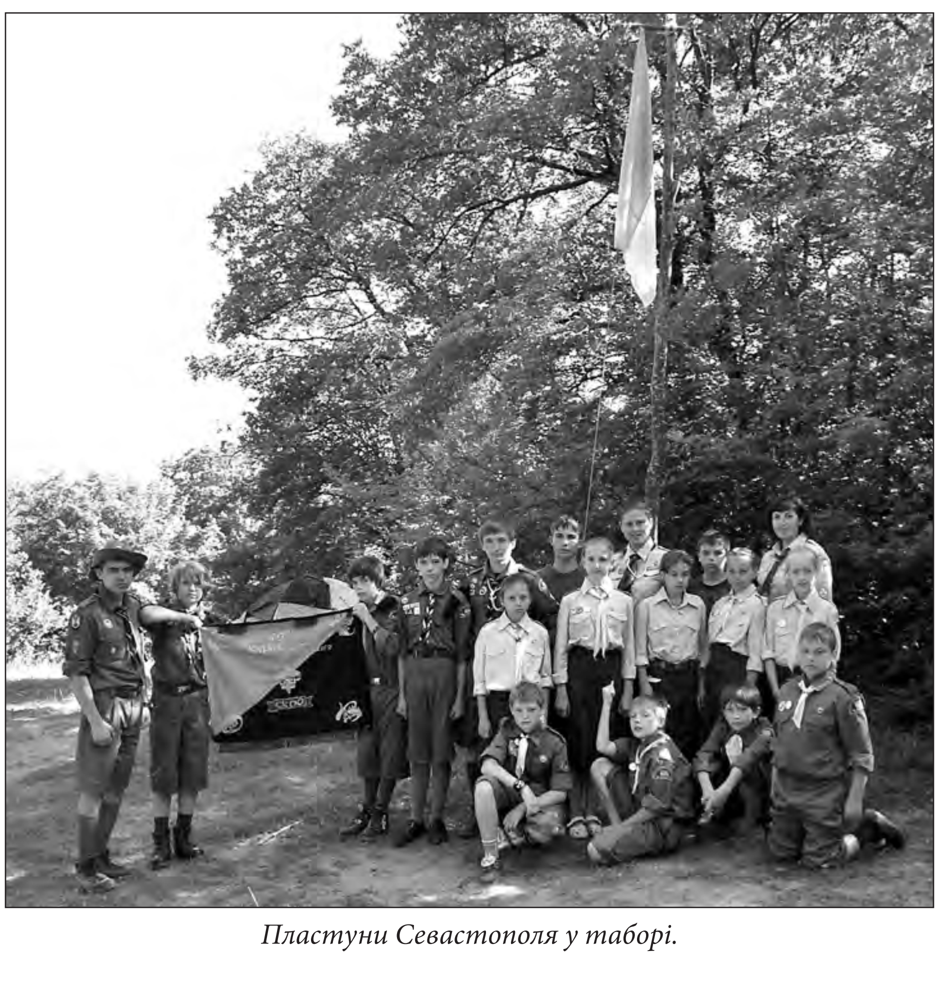
До глибини душі схвильований С. Рак заявив: „Це – найщасливіший день в моєму житті. Голос крови привів мене на Закарпатську Україну. Тут я не лише зустрівся зі своєю розгалуженою ріднею, але й знайшов нову батьківщину".

Довідавшись, що наймолодшій тут присутній правнучці брата Володимира ім'я Вероніка, він заграв їй та усім присутнім на прощання свою композицію „Пісню для Вероніки".

Своє турне по Закарпатті артисти закінчили 27 травня концертом в Мукачівській школі мистецтва.

д-р Микола Мушинка,
закордонний член-кореспондент
Національної Академії Наук України

Кримські пластуни провели табори

Пластуни Севастополя у таборі.

Пластуни під час мандрівки до містечка Форос. Фото: Зіна Беланюк

СЕВАСТОПІЛЬ. – 30 квітня-2 травня в селі Передовому на базі оздоровчого табору „Атлантика" пластова станиця з Севастополя провела новацький табір „Лицарі круглого столу" до Свята весни, присвячений св. Юрієві.

Дні таборування були насичені змаганнями і забавами. Було визначено найкращого лицаря Лянселота, якому була пов'язана стрічка „Без страху і докори". Відбулося прийняття в лицарі. Табір „Назустріч пригодам" відбувся на традиційному місці в селі Орлиному 20-25 червня. В таборуванні допомогли пластуни з куреня ім. Степана Ленкавського, які приїхали з Івано-Франківська.

Комендантом табору став голова Кримської округи Микола Яриновський, бунчужним – Андрій Королишин. Для учасників табору були проведені гутірки з піонірки, табірництва, мандрівництва та впоряду. Ватра була з піснями та забавами.

Севастопольські пластуни продовжать свої мандри і познайомляться з новими друзями на курінному таборі, на який їх запросили пластуни з Івано-Франківська.

Зіна Беланюк

Свято бандури відбулося у Львові

ЛЬВІВ. – Справжнім святом для шанувальників бандурного мистецтва 14 червня став концерт „Грай, кобзарю!" присвячений ювілеям видатних українських бандуристів Юрія Сінґалевича, Зіновія Штокалка та Миколи Грисенка, з іменами яких пов'язане формування Львівської бандурної школи.

Ю. Сінґалевич (1911-1947) – уродженець села Романова, що на Львівщині, разом з Олегом Гасюком став організатором капелі бандуристів – першої в західних областях України, а також першої дитячої капелі бандуристів. Ю. Сінґалевич був одним з вчителів З. Штокалка (1920-1968) і мав великий вплив на молодого музиканта.

З. Штокалко народився 25 травня 1920 року. Хоча він був лікарем за фахом, він все життя працював для популяризації кобзарського мистецтва в Україні і в світі. Теоретична та практично-виконавська спадщина мистця презентована „Кобзарським підручником" та репертуарним збірником „Кобза" (видання Канадського Інституту Українських Студій, редаґував і підготував до друку д-р Андрій Горняткевич, 1992, 1997). Проживаючи в США, він мав власну студію звукозапису, і це дозволило йому записати свій репертуар.

М. Грисенко (1889-1965) був учасником першої капелі бандуристів, організованої Василем Ємцем в часи гетьманату в 1918 році, в Києві. Упродовж всього життя він викладав гру на бандурі у різних навчальних закладах. Особливою заслугою М. Грисенка є започаткування кляс бандури у двох Львівських музичних школах та у Львівському державному музичному училищі. Його учнем був Василь Герасименко, який пізніше став фундатором Львівської професійно-академічної бандурної школи.

Ю. Сінґалевич та З. Штокалко грали на бандурах харківського типу. На жаль, так звана „харківська бандура" в післявоєнний час була вилучена з ужитку в Україні. І лише в останні 20 років професор Львівської Національної музичної академії, Заслужений діяч мистецтв України, видатний майстер бандур В. Герасименко та його учні почали відроджувати виконавські традиції на цьому самобутньому інструменті, який ще на початку XX ст. пропаґував і методично обґрунтував Гнат Хоткевич.

У концерті, що відбувся у залі Львівської філармонії, взяли участь учні В. Герасименка, відомі кобзарі-бандуристи Тарас Лазуркевич, Олег Созанський, Остап Стахів, Роман Антонюк, Дмитро Губ'як, студенти професора Богодар Баглай, Сергій Кутепов та Володимир Новосад, юні бандуристи Богдан Лазуркевич та Остап Созанський.

Бандурист Д. Губ'як виконав в'язанку українських народних мелодій З. Штокалка та українські народні пісні у власних аранжуваннях. Т. Лазуркевич виконав „Думу про козака Голоту" за З. Штокалком. По-новому прозвучав музичний малюнок Г. Хоткевича „Невільничий ринок у Кафі" у виконанні О. Созанського на харківській бандурі молодого конструктора Андрія Бірка, привезений зі США.

Окрім сольних виступів, Т. Лазуркевич та О. Созанський виступили в дуеті „Бандурна розмова".

Заключним акордом концерту стало виконання всіма учасниками „Бандуристе, орле сизий", „В'язанки кобзарських танців", написаної спеціяльно для цього концерту Д. Губ'яком, та патріотичної пісні „Не пора", яку заля співала разом з бандуристами.

Автором цього проєкту стала Оксана Герасименко – Заслужений діяч мистецтв України, доцент Львівської національної музичної академії ім. Миколи Лисенка. Провели концерт Юрій Чеков – актор Національного академічного українського драматичного театру ім. Марії Заньковецької, та Христина Байдюк – студентка О. Герасименко в академії ім. М. Лисенка.

Ірина Нискогуз,
мистецтвознавець

Василь Герасименко (в центрі), всі учасники концерту і гості з села Романова – земляки Юрія Сінґалевича.

Подумайте про Ваше завтра
вже сьогодні!
Відкрийте рахунок ІРА,
щоб забезпечити своє
майбутнє без турбот.
3.30%
APY*
Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. долярів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.
Федеральна Кредитова Кооператива
САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК
Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.
ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251
КЕРГОНКСОН:
6325 Route 209
Kerhonkson, NY12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636
ЮНІОНДЕЙЛ:
226 Uniondale Ave,
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097
АСТОРІЯ:
32-01 31st
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458
ЛІНДИНГИРСТ:
225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989
ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfrelianceny.org
ІНТЕРНЕТ:
www.selfrelianceny.org
Поза Нью Йорком дзвоніть безкоштовно:
1-888-SELFREL
Your savings federally insured to at least $250,000 and backed by the full faith and credit of the United States government
NCUA
National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency
*APY - Відсотки у річному відношенні. Дивіденда - 3.25% нараховувана денно може бути змінена без попередження.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ“, червень 2011 р.

100 дол.	Кузьмак Оксана	South Orange, NJ
	Сеньйори Українського Народного Союзу	Kerhonkson, NY
55	Вислоцький Ігор і Марта Фаріон	Chicago, IL
	Олесницькі Іванка і Нестор	Harrison, NJ
	Стебельська Лідія	Yonkers, NY
50	Бігун Андрій	Silver Spring, MD
	Салецька Анна в пам'ять чоловіка Ярослава	Bronx, NY
45	Беґеї Марія і Роман	Mount Vernon, WA
	Курилко Дарія	New Providence, NJ
30	Карпенко Борис	Southfield, MI
	Кавалець Христина	Minneapolis, MN
25	Бачинська Марія	Nutley, NJ
	Ґавдяки Наталія і Ігор	Columbia, MD
	Голуб Марія	Stuart, FL
	Ковалисько Михайло	Gaithersburg, MD
	Китастий Петро в пам'ять Лідії Китастої	Livonia, MI
	Лімонченко Олекса	San Mateo, CA
	Михальчак Микола	Manlius, NY
	Рудь Пеланія	Ridgewood, NJ
	Сидоряк Тамара	New York, NY
	Бортновський Михайло	Los Angeles, CA
20	Борисюк Петро	Wethersfield, CT
	Чипак Ольга	Wayne, NJ
	Гнатюки Анна і Юрій	Winnipeg, MB, Canada
	Ломаґа М.	Wethersfield, CT
	Лончина Орися	Raleigh, NC
	Надзікевич Павло	Chicago, IL
	Плис Ірина	Trenton, NJ
	Сосяк Михайло	Curitiba, Brazil
	Трощук Віра	Chicago, IL
15	Борден Микола	Flossmoor, IL
	Чмола Ольга	Depew, NY
	Дебравн Людмила	Hollywood, FL
15 дол.	Древницький В.	Newark Valley, NY
	Фіріщак Осип	Chicago, IL
	Ґайдич Микола	Kerhonkson, NY
	Ґромов Алла	Utica, NY
	Гладун Іван	Pawling, NY
	Коновал Олександер	Arlington Hts., IL
	Коваль Бойд	Washington, DC
	Мельник Анна	Goleta, CA
	Репета Євген	Warren, MI
	Рій Михайло	Casa Grande, AZ
	Ріпецький Юрій	Eau Claire, WI
	Шраменко Роман	Venice, FL
	Слижі Богданна і Володимир	Woodside, NY
	Василик Марія	New York, NY
	Ґуран Богдан	Venice, FL
10	Худьо Богдан	Short Hills, NJ
	Гевко Любомир	Clarkston, MI
	Грицак Петро	Cranford, NJ
	Івасечко Ольга	Millburn, NJ
	Клим Ія	West Lafayette, IN
	Людчак Теодор	Elgin, IL
	Малащук Ірина	Etobicoke, ON, Canada
	Покінська Дарія	Jackson Heights, NY
	Савин Олександра	Chicago, IL
	Бартошик Меріон	Mount Rainier, MD
	Дікей Алла	Middle Village, NY
	Фесаки Євгенія і Борис	Brooklyn, NY
	Гаруч Чеслава	Burlington, ON, Canada
	Гаврилюк Роман	Cottekill, NY
	Гельбіґ Марійка	South Orange, NJ
	Карачевська Галина	Chicago, IL
	Костюк Володимир	Woodside, NY
	Луцеви Марія і Володимир	Bernville, PA
	Лиски Марта і Володар	Cranbury, NJ
	Правдюк А.	Montreal, QC, Canada
	Руб Юрій	Belleville, MI
10 дол.	Скірка Микола	Yonkers, NY
	Татчин Степанія	Timonium, MD
	Ткач Степанія	Monroe Twp., NJ
	Вацяк Ярослав	Jersey City, NJ
5	Демків Михайло	Wappingers Falls, NY
	Фарбанець Анна	Jersey City, NJ
	Федорович Зенон	Trenton, NJ
	Гаврилюк Ольга	Stuyvesant, NY
	Головата Іванна	Venice, FL
	Когут Валентина	West Hartford, CT
	Котляр Іван	New Windsor, MD
	Ковальчук Лідія	New Hope, PA
	Кунцік Ярослав	Shelton, CT
	Маланюки Євгенія і Богдан	N. Miami Beach, FL
	Микуляк Орися	Minneapolis, MN
	Олеснюк Роман	Orange, CT
	Осередчук Ольга	Cranford, NJ
	Остапенко Марія	Silver Spring, MD
	Семчишин Віктор-Ілля	Hartford, CT
	Серкез Степан	Polk City, FL
	Шумигора Ярослав	Bridgeport, CT
	Станчак Іван	West Roxbury, MA
	Стецина Маргарета	Jackson, NJ
	Столяр Володимир	Parma, OH
	Шило Теодора	Webster, NY
	Троян Надія	Watertown, CT
	Волощук Петро	Dorchester, MA
	Капітула Петро	Yonkers, NY
	Михайлишин Михайло	Philadelphia, PA
	Слук Микола	Sloan, NY
	Стадник Степан	Chicago, IL
	Вавжинецький Степан	Athol, MA
	Разом:	**1,705.00 дол.**

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи“ – найстаршої української газети в світі.

Виставка творів Рона Костинюка в Чикаґо

ЧИКАҐО. – 17 червня в Українському Інституті Модерного Мистецтва відбулось урочисте відкриття виставки творів відомого українського мистця з Канади Рона Костинюка „Конструкція та нео-конструкція". На виставці були представлені його „рельєфоподібні" геометричні композиції, створені за допомогою органічного скла, полівінілхлориду чи розпиленої емалевої фарби на підкладці.

Творча біографія мистця наповнена внутрішньо-концептуальною еволюцією формування індивідуального почерку геометричних „кольоро-форм".

Творчі втілення Р. Костинюка можна охарактеризувати як „нео-кострутивістські інтепретації" природних форм, породжені асоціяціями свідомости мистця. Фактично, всі його композиції постають як взаємодоповнення простих геометричних форм.

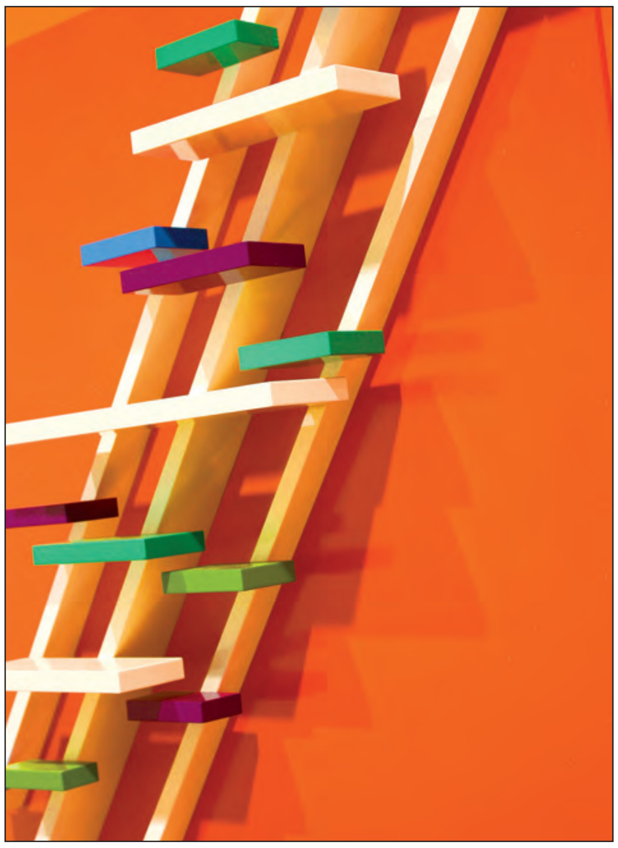
Важливим елементом творів Р. Костинюка є переплітання горизонтальних та вертикальних ліній, які створюють живу динамічну вібрацію робіт. При цьому значну ролю часто відіграють контрастні співвідношення чистих яскравих барв, що підкреслюють художню мову мистця.

Твори Р. Костинюка були представлені в Греції, Німеччині, Індії, Голяндії, США, Канаді та інших країнах. Значна кількість робіт художника знаходиться у музейних та приватних колекціях.

Оксана Федорук-Терлецька

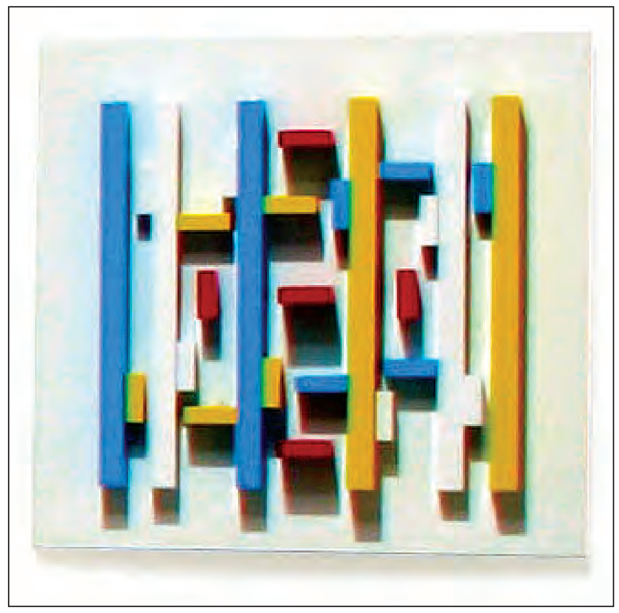
Мистець Рон Костинюк, Віра Хрептовська (в центрі) та Джен Костинюк на виставці.

Рон Костинюк. Рельєфна структура з серії „Похила лінія".

Рон Костинюк. Рельєфна структура з серії „Крилата форма".

Рон Костинюк. Рельєфна структура з серії „Стержень".

Україна...

(Закінчення зі стор. 5)

купою грошей своїх прихильників, і своїх власних, звичайно. І кому це вигідно?

Україні треба навчитись програвати і повертатись до гри знову і знову. Програли вибори? Треба відразу готуватись до наступних. А переможцеві треба поводитись так, щоб не втратити довіри виборця в наступних виборах. Натомість уряди-переможці, на жаль, хочуть втерти носа, так, скажімо, по-азійськи: опонент – це ворог, а ворога треба знищити.

Пригадуєте, як Ю. Тимошенко сиділа понад місяць в Лукіянівській в’язниці 2001 року за Леоніда Кучми? А ще перед тим видавця газети Михайла Бродського посадили на майже два місяці. І банкіра Віктора Жердицького уряд і Верховна Рада дозволили німцям тримати кілька років в тюрмі за операції з грішми, подібні до тих, в яких зараз оскаржують Ю. Тимошенко.

Вважаю, що діяспора повинна сказати Україні: досить! Досить говорити про судову реформу і нічого в цій справі не робити. Треба врешті взятись за це народним депутатам. Але перед тим народні депутати мали б засудити усі ці нелеґальні голосування, коли один „службовий“ депутат голосує за п’ять-шість неприсутніх колеґ. Раніше цього року депутат і відомий журналіст Володимир Ар’єв був в літаку в дорозі до США, коли його депутатська картка „голосувала“ у Верховній Раді – хоч він мав її в кишені.

Це і є корупція, про яку всі в Україні говорять, бо це корупція на законодавчому рівні. Українські засоби масової інформації вже десятки разів показували і писали про це нелеґальне голосування в головному законодавчому органі самостійної України, яка „хоче в Европу“. І далі все це триває.

Тим часом американська організація „Фрідом Гаус“, в якій є щирі друзі України, у своєму цьогорічному звіті знизила статус України з „вільної“ до „майже вільної“. Це – негарний подарунок на 20-ту річницю Незалежности України.

28 грудня 2010 р.відійшла у вічність
наша дорога МАМА і БАБЦЯ

св. п.

КАТЕРИНА ІВАНИЦЬКА

Рідних, знайомих і приятелів просимо прибути на поховання праху 30 липня 2011 р. о годині 10 ранку в Українській православній церкві св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Діти: ЛЕСИК, ОКСАНА і ЛЕСЯ з родинами.

З великим болем повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що в суботу, 9 липня 2011 р. відійшла у вічність на 96-му році життя найдорожча
МАМА, БАБА, СЕСТРА, ТЕТА

св. п.

МАРІЯ МОТИЛЬ

нар. 22 грудня 1914 р. у Фолл Ривер, Масачусетс.

У глибокому смутку залишилися:
діти – МАРІЯ і ОЛЕСЬ
внучка – КАТЯ з мамою ІРЕНОЮ
сестра – СТЕФАНІЯ ГУМЕНЮК
зять – ДЖОСЕФ ЛАРАЯ
родини – ГЕВКИ, ЯРЕМИ, БОЙЧУКИ, ВІЩУКИ, ГРОБЕЛЬКИ, ДРЕВНЯКИ, САУХИ, МУДРЕЦЬКІ, МИХАЙЛИШИНИ, ЛАРАЇ.

Вічна Її пам’ять!

Ділимося сумною вісткою, що 19 червня 2011 р., після тяжкої недуги, на 88-му році життя з волі Всевишнього відійшов у вічність довголітній парафіянин церкви Христа Царя у Бостоні, Ма.

св. п.

інж. АНДРІЙ ЧЕПИГА

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 22 червня в церкві Христа Царя в м. Бостоні і похований на парафіяльному цвинтарі у West Roxbury, MA.

Залишені в глибокому смутку:

брат Стефан, сестра Анна і сестра Євгенія з родинами та всі у м. Снятин, Івано-Франківська область, Україна.

Вічна Йому пам’ять!

Електронна пошта відділу оголошень:
adukr@optonline.net

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

З волі Всевишнього по короткій недузі, в оточенні дітей, відійшов у вічність у п'ятницю, 17 червня 2011 р. наш дорогий ТАТО, ДІДУСЬ і ПРАДІДУСЬ

св. п.

ІВАН ГУЗИК

Нар. 11-1-1919 в с. Раделичі, Дрогобицький р-н, Україна. Чоловік св. п. Василини з якою прожив 65 років.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 20 червня 2011 р. в церкві св. Михаїла в Ню-Гейвен, Кон. Похований на St. Lawrence Cemetery, New Haven, CT. Св. п. Іван був активним членом церкви св. Михаїла, а також в УККА, СУМ і Рідній Школі. Був членом УНСоюзу від 1950 р.

Залишилися у смутку:

син - Володя з родиною, Branford, Connecticut
син - Василь з родиною, River Forest, Illinois
донька - Маруся з родиною, Seattle, Washington
син - Петро Гузик from Seattle, Washington
донька - Христина з родиною, Orange, Connecticut
вісім онуків і десять правнуків.

Вічна Йому пам'ять!

З глибоким смутком повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що 20 червня 2011 р. відійшов у Божу вічність, на 89 році життя, наш найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДО

св. п.

д-р ветеринар Ярослав Данилишин

Залишені в жалю:

дружина – Ксеня
дочки – Христя Цьолко з мужем Адріяном і дітьми Адріяном і Богданою
– Реня Стасула з мужем Юрієм і доньками Оленою та Уляною
шваґер – Василь Мойсяк
племінники – Юрій Мойсяк з родиною
– Остап Мойсяк з родиною.

В пам'ять Покійного родина просить складати пожертви на:
St. Joseph the Betrothed Ukrainian Catholic Church
5000 N. Cumberland, Chicago, IL 60656 or
Ukrainian Catholic University, Lviv, Ukraine.

Вічна Йому пам`ять!

Ділимося сумною вісткою з українським громадянством, що 11 червня 2011 р. заснула вічним сном у м. Стрий в Україні

св. п.

ОЛЕНА КАЧАЛА

нар. 22 лютого 1919 р. в Ціняві, Івано-Франківська обл., де батько Покійної був директором місцевої української школи.

Покійна О. Качала була активною в українському суспільстві великого Ню-Йорку, а пізніше Норт-Порту на Фльориді.

Понад 50 років належала до Союзу Українок Америки, працівниця Української Самопомочі і Кредитівок, а з проголошенням Незалежности України стала членом-основником „Товариства гуманітарної допомоги Україні" на Фльориді.

Життєвою постановою Покійної було: „Заснути вічним сном в своїй рідній українській землі"...

Повернулася в Україну в 2008 р. Проживала в м. Стрию під батьківською опікою родини Степана й Ірени Гошовських.

Після похоронних відправ тіло Покійної спочило біля її батьків тата і матері теж в Стрию.

Залишила в смутку своїх опікунів панство Гошовських.

Вічна тобі пам'ять, дорога Лено!

В жалобі д-р Володимир і Галина Король.

З глибоким смутком повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що в середу, 6 липня 2011 р. в Чикаґо відійшла у Божу вічність на 86-му році життя наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ, ТЕТА

св. п.

РОМАНА КЕКІШ з дому МАКСИМЧУК

нар. 25 березня 1925 р. в Бориславі, Львівщина, Україна. Дружина св. п. інж. Юрія Кекіша

ПАРАСТАС був відправлений в понеділок, 11 липня 2011 р. в похоронному заведенні Музики у Чікаґо. Похоронні відправи відбулися у вівторок, 12 липня 2011 р. в катедрі св. Миколая в Чикаґо. Тлінні останки Покійної були поховані на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо.

У глибокому смутку залишилися:

Тоска Кекіш – дочка
Григорій та Захар Дмитерко – внуки
Богдан Дудас – сестрінок (син пок. Міри з дому Максимчук Дудас) з дружиною Лісою і донями Ізабеллою та Александрою
Оля Кекіш і Надя Кмета з родиною
та ближча і дальша родина в Україні.

Замість квітів на могилу родина просить складати пожертви в пам'ять Покійної на Українську Католицьку Освітню 'Фундацію (Ukrainian Catholic Education Foundation UCEF, 2247 W. Chicago Avenue, Chicago, Illinois 60622
www.ucef.org

Вічна Її пам'ять!

---

19 червня 2011 р. відійшла спокійно у вічність, прийнявши Найсвятіші Тайни, наша МАМА, БАБЦЯ та ПРАБАБЦЯ

св. п. АННА ПИСКІР з дому ТАНІН

Народжена в Комарні 26 лютого 1910 р.

Покійна залишила в глибокому смутку:

синів – ВОЛОДИМИРА з дружиною МАРІЄЮ
– АНДРІЯ з дружиною ЯРОСЛАВОЮ
доньку – ІРЕНУ з мужем д-р РОМАНОМ БІЛЯКОМ
– 9 внуків і 13 правнуків
та родини в Комарні, Львові, Києві, Підбужжі, Мілвокі, Чикаґо, Сієтл, Бетендорф і Торонто.

Похорон відбувся 26 червня 2011 р. Тіло спочило біля нашого батька на цвинтарі св. Адальберта в Мілвокі, Вісконсин.

Родина щиро дякує за відправи о. В. Савчинові. Знайомим та друзям дякуємо за участь у похороні, за молитви, Служби Божі та пожертви на Українську католицьку церкву св. Михаїла у Мілвокі.

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що в неділю,
22 травня 2011 року на 87-му році життя
відійшла у вічність наша найдорожча
Мама, Бабуся і Прабабуся

св. п. РОЗАЛІЯ ДУДАР

У глибокому смутку залишені:

доньки – Ольга Лендрі з чоловіком Робертом
– Марія Козіцька з чоловіком Орестом
– Ірина
внуки – Реня Фаззінґа з чоловіком Джефрі
– Роберт Лендрі з дружиною Ким
– Марко Козіцький з дружиною Діяною
– Орися Козіцька
правнуки – Юлія і Джейк Фаззінґа.

Вічна Їй пам'ять !

Розалія Дудар народилася 14 травня 1924 р. в місті Стрий в родині Антона і Розалії Мостових. Батько був ветеринаром і патріотом. Дарія любила слухати, як тато вів політичні дискусії з сусідами. Вона виросла патріоткою України. Розалія була мудрою і рішучою особою, яка стала б професійною людиною, коли б життя тільки на це дозволило. Їй не пощастило мати легке життя. Коли мала 15 років, батько був готовий вислати Розалію до вищої школи, але під час пологів померла мама і батько вирішив, що молода Розалія мусить опікуватись молодшими трьома братами і двома сестрами. Наймолодша сестричка Марія, яка втратила маму при своєму народженні, сповнила мрію Розалії і стала лікаркою. Обставини для Розалії погіршились, коли батько одружився вдруге.

Незабаром на Україну напали гітлерівські нацисти, які роздерли родину. Розалію забрали в Німеччину до рабської праці. В німецьких таборах вона зустріла Йосафата Дудара. Вони побралися і у них народилася перша дитина Ольга. Коли Друга світова війна закінчилася, дорогу додому закрили комуністи.

На щастя, св. п. Йосафат мав родину (Серафини) в Америці і переїхав з сім'єю до нової країни, не знаючи, що їх чекало. Але навіть ця дорога не була легкою для Розалії, бо вона вже несла другу дитину Ірку, яка народилася в Америці.

Початки в Америці не були легкі, але Розалія, маючи двоє дітей, намагалася скористатися з усіх нагод, які траплялися. Працювала тяжко у фабриках, пізніше отримала сертифікат на працю "home health aid". З часом Йосафат розпочав свій приватний бизнес, при якому Розалія провадила облік. Після 9 років в Америці Бог обдарував їх третьою дитиною – Марійкою. Покійна посилала дітей до приватних шкіл, всякими способами намагалася покращити життя своїм дітям. Відважилась, уже маючи 60 років, навчитися їздити автом. Вона ніколи не хотіла бути комусь тягарем і замість того, щоб звертатись до дітей за поміччю, сама записалась до школи, щоб навчитися водити авто, і коли навчилась їздити, то купила собі авто.

Св. п. Розалія була дуже активною членкою Організації жінок в обороні чотирьох свобід України, де брала участь щороку у вивішуванні українського прапора біля ратуші, святкуючи День Незалежности, виявляла жертвенність для українських патріотичних справ. Вона цікавилась цілим світом і читала газети щодня від початку до кінця. Разом з нині покійними св.п. Русинко і св.п. Кульчицькою влаштовувала виставки української культури, щорічно прибирала ялинку українськими прикрасами і вела збірки, підтримуючи патріотичну працю в діяспорі, а пізніше у визволеній Україні. Спроваджувала братів та їхніх дітей на тимчасові праці. Покійна Розалія була щедра не тільки у добровільній громадській праці, але також матеріяльно. Дарувала гроші нам, внукам і правнукам, та родині в Україні, як рівнож церкві. Вона була однією з найбільш вірних і Боговіруючих осіб. Коли чоловік захворів, відвідувала його щоденно. Коли вогонь майже взяв її життя і знищив багато улюблених і цінних речей, весільних і дитячих знімків, Розалія не проклинала Бога. Навпаки приходила і привозила інших до церкви кожної неділі і старалась щоденно сама приходити до церкви.

Два роки тому довідались, що Розалія має критичний стенос аортального клапана. В той же час внук Марко плянував женитися. Вона боялася, що поважна операція може зробити її калікою і вона стане тягарем для сім'ї. Тим часом Розалія втратила молодших трьох братів і сестру. Щоб дожити до Маркового і Діяни весілля, вона погодилася на процедуру тимчасового розширення клапана і вставлення "pacemaker".

Ми дуже вдячні Богові і Розалії за те, що вона могла збагатити наше весілля. Вкінці її вибір не мати велику операцію був правильний. Через шість тижнів у неї виявили левкемію, яку у віці Розалії не можна було вилікувати. В неділю рано, 22 травня, вона відійшла у вічність. Тиждень перед тим їй виповнилося 87 років.

Наша мама, бабуся і прабабуся Розалія була надзвичайною особою, яка збагатила наше життя своїм прикладом, навчанням, любов'ю і тому залишиться в нашій пам'яті вічно.

У ТРЕТЮ СУМНУ І НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
ВІДХОДУ У БОЖУ ВІЧНІСТЬ
нашого найдорожчого і ніколи незабутнього
Мужа, Батька і Дідуся

св. п.
інж. ЄВГЕНА ІВАШКОВА

наукового дослідника

ЗАУПОКІЙНА СВ. ЛІТУРГІЯ буде відправлена в понеділок, 25 липня 2011 р. у церкві св. Юра, при 7 вулиці в Ню-Йорку, о год. 7:30 ранку.

Пам'ять про Тебе незабутня, наш Орле Сизокрилий, Ґенушко! Ти завжди був, є і залишишся з нами в наших молитвах і серцях.

ВІЧНА ТОБІ ПАМ'ЯТЬ!

У Твою пам'ять родина: дружина – Євгенія Івашків, син – д-р Лев Івашків, дочка – адв. Софія Марта Івашків-Яців з родинами складаємо 500 дол. на потреби церкви св. Юра у Ню-Йорку.

Пам'ять про Тебе незабутня дорогий наш Ґенушко,
Орле Сизокрилий.

Про молитви за упокій душі Покійного ласкаво просить

дружина Євгенія Івашків з родиною.

З нагоди Ювілею
60-ти ліття УСО „Тризуб"
буде відслужена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в церкві Христа Царя
24 липня 2011 р. о год. 11:30 ранку
за спокій душі

св. п.
РОМАНА ПАЗУНЯКА

першого менаджера „Тризуба"
і всіх основоположників цього товариства.

Піонери і Засновники Українського Спортового Осередку „Тризуб" у Філядельфії 1950 року:

ВОЛОДИМИР БЛАВАЦЬКИЙ
РОМАН САВЧАК
ІВАН ЩУПАКІВСЬКИЙ
ОЛЕКСАНДЕР ЯРЕМКО
ЄВГЕН ЗІБЛІКЕВИЧ
СТЕФАН БРИНДЗЕЙ
РОМАН ГОЛУБІНКА
МИРОСЛАВ СУБТЕЛЬНИЙ
ЛЕВ ЯЦКЕВИЧ
ЯРОСЛАВ БЕРНАДИН
ВОЛОДИМИР МЕДУХА
ІЛАРІОН МАЗЕПА
СИДІР НОВАКІВСЬКИЙ.

Вічна Їм пам'ять!

У глибокій пошані із молитвою
сини св. п. Романа Пазуняка
Юрій і Богдан з своїми синами.

AeroSvit
UKRAINIAN AIRLINES
5-ий
Фестиваль
Української
Культури
Організатор –
Українська Народна
Фундація
UNF
15-17 липня 2011
Special Sponsor
SELF RELIANCE NEW YORK
Federal Credit Union
Kerhonkson, New York
Народна
артистка
України
Марія
Бурмака
Хор "Думка", Ню Йорк
"Гармонія", Пітсбурґ
"Дзвін", Філядельфія
"Село", Канада
Спеціяльні
гості
Стефанія Довгань
Василь Попадюк
музика * танці * спів *
смачні традиційні
страви * ярмарок і
багато більше...
Забави –
в п`ятницю
і в суботу
Оркестри – "Клопіт" !
"Світанок"!
зголошення до ярмарку- 203-274-5579
heritageuki@optonline.net
Школа танцю ім. Роми Прийми Богачевської
Soyuzivka
for all seasons
www.SOYUZIVKA.com
216 Foordmore Rd.
Kerhonkson, NY
(845) 626-5641
За
додатковам
и кімнатами-
1-8888-
9HUDSON
HUDSON VALLEY